

H. G. Ewers

OHNISKO TWINU

Přeložila Anna Storkánová

1.

Můstkem superbojové lodi RASPUTIN zněly útržky melodií, které jako by pocházely od rozladěných varhan. Opláštění přístrojů a kryty stupnic rezonovaly. Plukovník Haile Trontor zpíval.

Solární maršál Julian Tiffloor se usmíval. Dnes mu Trontorův zpěv šel na nervy méně než jindy. Epsalan měl skutečný důvod k radosti. Sotva před půl minutou unikl Velký administrátor Solárního impéria Perry Rhodan ze zajetí a jeho vlajková loď CREST U zmizela za přední linií solární flotily.

Tiffloor hleděl s pochopením na své

ho pobočníka, zato major Pierre Laroche se tvářil, jako by kousl do citrónu.

„Co je s vámi, Laroche?“ zeptal se Tiffloor.

„Bolí mě zuby, pane...”

Tiffloor zvedl obočí. „Seberte se, majore! Tak strašné to zase není!”

Displej jednoho z přístrojů praskl.

Tiffloor se zhluboka nadechl. „Už by to stačilo, plukovníku! Přestaňte vyřvávat ten příšerný pochod! Bylo řečeno, že máme šetřit náhradními díly...”

Epsalan vydechl a zaznělo to, jako když se pomocí bezpečnostního ventilu snižuje přetlak v parním kotli.

Epsalané byli lidé, jejichž konstituci ovlivnil život v gravitaci o síle 2,1 g. • Podle toho taky vypadali. Plukovník Haile Trontor měl Čtyřikrát větší objem hrudníku než urostlý Pozemšťan. Nebylo divu, že jeho zpěv se podobal zvukům, které vydává podrážděný slon.

„Řekl jste pochod, pane? To nebyl žádný pochod, ale epsalská milostná píseň. I našinec umí koneckonců zabmkat na jemnější strunu!”

Laroche se nahlas zasmál. „Mon dieu! Milostná píseň! Plukovníku, v mé vlasti by vám dívka utekla a z nejbližšího vizifonu zavolala policii!”

„Pozvu vás na Epsalu, majore, a tam se pokuste imponovat epsalské krasavici svým hlasem!”

„Barbare!” procedil Laroche mezi zuby a zkřivil tvář. „Vibrace, vyvolané vaším tokáním mi zničily plombu. Budu...”

Nedořekl, co bude muset, protože z reproduktorů interkomu zazněl hlas:

„Spojová centrála, poručík Travemex volá admirála flotily.”

Julian Tiffloor se naklonil nad mikrofon a ohlásil se.

„Pane,” hlásil Travemex, „všechny jednotky hlásí provedení úhybného manévru.”

Z Tiffloora se okamžitě stal zase ten chladný počtář a stratég, jakým musí být solární maršál a muž, který vydává rozkazy flotile o síle pěti tisíc bojových plavidel. Několika úspornými pohyby se spojil se zaměřovačí centrálou.

„Co dělá pevnost?”

„Kurs a rychlost nezměněny, pane,” zazněl klidný hlas velitele. „Nadále se zdržuje za oběžnou dráhou sedmi planet.”

Tiffloor vzhledl. Z oválné obrazovky zářila nazelenalým, chvějivým světlem reprodukce gigantické kolové konstrukce vesmírné pevností. Jen samotný válec měl v průměru padesát kilometrů a byl vysoký dvě stě kilometrů. Z válce vybíhalo osm ramen. Každé bylo dlouhé padesát kilometrů a každé mělo na konci deset kulovitých přívěšků

o průměru dva tisíce metrů. Dohromady to bylo osmdesát koulí, navlečených jako perly, a v každé by se RASPUTIN ztratil...

Ale to ještě nebylo všechno. Tohle nejzrůdnější vesmírné plavidlo, jaké kdy zahlédly lidské oči, bylo obklopené monstrózním zeleným ochranným polem s 5D strukturou. Se zbraněmi, které byly k dispozici, se na takový výtvor nedalo zapůsobit.

Julian Tiffloor se podíval na hodinky. „Stáhněte se zpátky od pevnosti, plukovníku!“ řekl Trontorovi. Až tohle obří kolo exploduje, zažijeme konec světa.“ Pak se otočil k Larochevi: „Kolik Času nám ještě zbývá?“

„Třidevadesát vteřin, pane. Pak musí gigatunová bomba, kterou tam položil Tolot, vybuchnout.“

* * *

Do obvyklé zvukové kulisy interkomu v Tiffloorových sluchátkách občas zazněly útržky povelů z jednotlivých centrál a před očima namodrale svítil displej automatického odpočítávání Času.

Jednotvárné cvakání působilo na Tiffloora jako hypnotikum.

Přesto se dokázal odtrhnout a otočit k monitoru, na který mu přenášeli údaje ze zaměřovači centrály. Na zobrazení bylo patrné, že je tvořené souhrou hmoty a energie a sedm planet sejevilo jako Saturnovy prstence. Jen zde neobidopovaly planetu, ale dvojslunce, sestávající ze dvou žlutých sluncí, kterým se říkalo Twin A a Twin B.

Osm tisíc lodí solární flotily, z nichž bylo tři tisíce obřích transportérů, obsadilo planetární systém Twin teprve před měsícem. Lodě pronikly do galaktocentrického šestiúhelníkového transmiteru. Transportní lodi byly pak poslány nazpět, aby dopravily další náklad A nyní se z transmiteru v soustavě Twin vynořila gigantická vesmírná pevnost a přestála ostřelování pozemské flotily. Naštěstí, říkal si v duchu Tiffloor, protože uvnitř pevnosti se nalézala vlajková loď Impéria CREST U, ulovená posádkou.

Tiffloor ještě nevěděl, jak se CREST II dostala do pevnosti ani jak se Rhodanovi podařilo uniknout, ale chápal hrozbu, kterou představovalo obří plavidlo, řízené neznámou rasou.

Rhodan by nikdy nenařídil zničení lodí, kdyby k tomu neměl pádné důvody.

Tiffloor se v duchu ptal, co se asi stalo s ANDROTESTEM II. Tato čtyřstupňová loď byla před Čtyřmi týdny, okamžitě po obsazení systému Twin, vyslaná k Hororu a měla za úkol dopravit zpět Rhodana a část posádky CRESTU II. Tiffloor pak nařídil start ANDROTESTU III, ale ještě před stanoveným Časem se objevila pevnost a z jejích útroeb se vynořila CREST II.

Pevnost se pohybovala od těžiště systému k oběžné dráze planet a Tiffloor nařídil palebnou pohotovost. Pak se zeptal spojařů:

„Žádná nová zpráva od Velkého administrátora?“

„Ne, pane. V tom případě bychom vám okamžitě zavolali.“

Tiffloor vypnul spojení.

„Ještě dvaadvacet vteřin, pane,“ hlásil Laroche.

Šum v Tiffloorových sluchátkách se ztišil. Na RASPUTINU panovalo téměř naprosté ticho. Všichni napjaté očekávali poslední vteřinu pevnosti. Automatický odpočet Času naposledy cvakl, zastavil se a na můstku jako by nastalo vzduchoprázdno. Gigatunová bomba musela být právě odpálena.

Muži zadrželi dech a po několika dalších vteřinách začali k Tiffloorovi obracet pobledlé obličejy s otázkou v očích.

Major Pierre Laroche vyjádřil mínění všech slovem, které sice nelze publikovat, o to výstižněji ale charakterizuje situaci.

Tiffloor nespouštěl oči z oválné obrazovky. V prostoru plula gigantická kruhová konstrukce cizí supertechniky. Byla zcela netknutá.

2.

Zatímco obrazovka sledovala pomalý pohyb pevnosti, uvnitř lodí začaly dunět transformátory a fúzní reaktory.

„Dejte rozkaz k útoku, pane!“ žádal Ep sálán.

„Ještě ne,“ odpověděl Tiffloor a zmáčkl synchronní zapojení interkomu:

„Tiffloor zaměřovačům: Všechny údaje o pevnosti předejte k počítačovému vyhodnocení! Pozor! Profesore Kirschi! Jakmile budete mít data od zaměřovačů, porovnáte je s dosud známými podklady o pevnosti a o planetárním systému Twin. Chci vědět, jaký může mít pevnost cíl!“

„Quintu, co jiného!“ řekl Trontor. „Pane, žádám o povel k útoku.“ Epsaianův hlas zněl přímo prosebně.

„Trpělivost!“ Tiffloor odmítavě zavrtěl hlavou. „Čekám na vyhodnocení, plukovníku. S tou pevností se vynořilo příliš mnoho hádanek. Ostatně můžete dát rozkaz k odjištění transformačních děl.“

„Už se dávno stalo.“

„Děkuji, plukovníku. Vy myslíte na všechno. Majore Laroche, už jste někdy zkoušel jodovou tinkturu?“

„Pane..?“

„Na zub. Zkuste to, a pak se spojte s flotilou a předejte můj rozkaz, aby se připravili k boji.“ Julian Tiffloor vstal od stolu a chtěl jít do výpočetního střediska, ale zastavil ho jeden z pobočníků. Chemici si přejí mluvit s maršálem.

„Co ode mě chtějí?" zeptal se nevlídně Tiffior.

„Já nevím, pane... Zní to skoro Jako žert, ale..." ,

„Spojte mě!"

Ve sluchátkách cvaklo a zazněl hluboký hlas:

„Tady je nadporučík Bahie. Pane, mám dotaz v souvislosti s vaším posledním rozkazem."

„Mým rozkazem?"

„Ten, co nám ho tlumočil major Laroche. On nám nařídil, abychom připravili jodovou tinkturu. Otázka zní:

Je to vtip nebo název tajné zbraně?"

Tiffior se okamžitě vzpamatoval:

„Jde o chybně tlumočený rozkaz. Osobně věc napravím. Přepněte na příjem!"

Trontor se nesnesitelně hlasitě rozesmál. Tiffior si bezděčně přejel jazykem po zubech.

* * *

Pronikavé zakvílení interkomu proťalo atmosféru napjatého Čekání a přehlušilo pokojné bzučení palubní pozitroniky.

Julian Tiffior sáhl po nejbližším tlačítku.

„Poručík Travernex," zazněl vzrušený hlas. „Hlásím spojení s CRESTEM II, pane. Velký administrátor..."

„Spojte mě!" řekl rychle Tiffior a bezděčně sebou škubl, když zaslechl nezaměnitelný Rhodanův hlas:

„Hallo, Tiffe!"

Uplynulo už hodně času od chvíle, kdy Perry Rhodan použil naposledy toto důvěrné oslovení z dávných let, a Tiffiora to neuvěřitelně dojalo. Když se ohlásil, neměl docela pevný hlas. „,

V Rhodanovo obličej, poznamenaném strádáním, se objevil úsměv. „Okay, Tiffe! Byl jste svědkem, že Tolotova bomba nevybuchla. Tím nám nastávají jisté problémy. Jak vidím, jste ve výpočetním středisku a jistě jste zvědavý na úmysly, které má ona pevnost."

„Jsem přesvědčený, pane, že..." „Zatím si to ponechte pro sebe, abychom neovlivnili závěry profesora Kirsche." Rhodan si odkašlal. Perličky potu na jeho čele svědčily o tom, že prožité útrapy silně zasáhly jeho organismus. „Dejte nastavit palubní transponder RASPUTINA na příjem, Tiffe. Mám v úmyslu vás navštívit. Dále vydejte rozkaz kapitánům ostatních lodí, aby okamžitě vybrali nejlepší lékaře a poslali je na CREST II rovněž transponderovým spojením. Posádka je v bezvědomí a zejména mutanti přestáli šok ve velmi špatném stavu." „Zařídím to, pane." „Spoléhám na vás, Tiffe." Rhodan kývl a obrazovka se prosvětla.

Tiffior se napřímil. „Pospěšte si, profesore!"

Profesor Kirsch jen přikývl, ale nespouštěl oči z počítače. „Sám jsem toho názoru, že spěch žádoucí. Údaje naznačují jeden jediný závěr."

„Počkejte na výstup pozitroniky! Jakmile budete mít k dispozici konečný výsledek, pošlete mi ho do centrály!" Z útrobu pozitronního mozku zazněl

vysoký tón a profesor Kirsch naklonil svou mohutnou hlavu. Jednou rukou doladil rozvodný okruh, druhou čmáral na fólii číslice a symboly.

Z hloubi lodě zazněl dutý, melodický tón, provázející činnost transponderu.

* * *

Nadporučík Blech vypnul interkom a ořel si pot z čela.

„Špatné zprávy, pane?" zeptal se poručík technického štábu, který spolu s Blochem představoval posádku transponderové stanice RASPUTINA.

„Zprávy ano, špatné ne. Každou chvíli se tu vynoří Šéf."

„Ale ten je přece tady..." namítl poručík Ibrahim.

„Němý šlím Tiffiora, ale Velkého administrátora," zavrčel Bloch. „Pospěšte si, ať je transponder v provozu!" „Perry Rhodan?" zašeptal Ibrahim. „Řekl jsem, abyste si pospíšil." Zaznělo pronikavé zabzučení a nad čtyřmi transponderovými klecemi zazářily Červené kontrolky.

Oba důstojníci provedli nezbytná propojení. Navzdory rychlosti, s jakou se jejich prsty pohybovaly po ovládacích přístroji, by jim neunikla sebemenší odchylka od normálu, ale všechno bylo v pořádku.

Dvě minuty po hlášení z centrály Červené kontrolky zhasly a místo nich zasvítily uklidňující zelená. Konstantní bzučivý tón zesílil. Zelené kontrolky zhasly jedna po druhé a pak vzplanuly jasněji než předtím. Bzučení ustalo.

Nadporučík Bloch i poručík Ibrahim věděli, co to znamená. Transpondery přijaly vyzářenou hmotu a z vyšší energetické formy ji přeměnily do materiálního stavu.

Mřížová vrata zarachotila. Bloch a Ibrahim se postavili do pozoru a vypjali se ještě rázněji, když si to k nim záměřila obrovská hora svalů se tréma rudě žhnoucíma očima.

Bloch salutoval. „Nadporučík Bloch a poručík Ibrahim hlásí ukončení transponderového přenosu." A s humorem sobě vlastním dodal: „Jedné osobě materializátor patrně něco přidal."

„Děkuji, nadporučíku," odpověděl vážně Rhodan a otočil se k Allanovi.

Atlan se usmál. „Vy jste věděl, že to je Tolot, nadporučíku?"

„Kdo by ho neznal, pane..." odpověděl Bloch.
Jako čtvrtý se objevil obrovitý Ertrusan Melbar Kasem. Vedle Tolota ale vypadal skoro křehce.
„Kdo je odpovědný za provoz transmiteru?" vyjel na Blecha. „Mám stížnost! Špatně jste zapojil snímač! Než jsem vstoupil do transmiteru, byl jsem najedený, a teď mám prázdný žaludek!"
Icho Tolot se hlasitě zasmál.
„Nechtě si ty vtipy, Kasome," řekl mu Rhodan. „V žaludku by vám měla ležet spíš ta pevnost. Půjďme!"
Těžká příčka transmitterové stanice se rozjela.

* * *

Mříž se s rachotem zvedla. „Prosím, pospěšte si při výstupu!" zazněl hlas z přístroje. :
Profesor dr. Raoul Finestre popadl svůj kufík a vyklopýtal z klece transmiteru.
Mříž za ním s rachotem zapadla, zelenou kontrolku vystřídala červená a přístroj zabzučel.
„Prosím, uvolněte prostor před transmitterem!" ozval se zase ten automatický hlas a bíle oděné postavy s kufíky v rukou rychle překračovaly silné Čáry, ohraničující bezpečnostní pásmo před transmitery. Dr. Finestre poznal kolegy ze svého lékařského týmu a okamžitě se mu vrátila obvyklá jistota.
„U Jupitera! Copak tu není nikdo, kdo by nás doprovodil?"
„Očekávám vás!" zazněl nezúčastněný hlas a lékař se otočil. V otevřené příčce stál křehce vyhlížející medorobot a dva další technoroboti klidně obsluhovali řídicí pult transmiteru.
„Copak tu není jediný člověk?" zeptal se dr. Neusel.
Bzučení transmiteru přešlo do zpěvavého tónu a kontrolky nad mřížemi znovu zaskvily jasnou zelení.
„Pojďte, pánové!" ozval se doktor Finestre. „Na cestě je další tým a my tu pořád stojíme!" A zároveň vykročil k Čekajícímu medorobotu. Robot učinil zvoucí gesto, pak se otočil a vedl Šest lékařů z VOLTAIRA k výstupu. Po krátkém vznášení v antigravitační šachtě vstoupili na palubní kliniku CRESTU.
Dr. Finestre spěšně prošel kolem robota, po několika krocích se zastavil a zasténal: „Dobrotivé nebe! Vždyť to je celá posádka CRESTU II!" Zděšeně se rozhlížel po třípatrových nemocničních postelích i provizorních lůžkách přímo na podlaze. Všude se neslyšně pohybovali medoroboti, ale nezdálo se, že by jejich úsilí přinášelo výsledky.
„To je jen polovina, pane," zareagoval na jeho slova robot, který je přivedl. „Ostatní leží ve svých kabinách nebo v přilehlých chodbách."
Otřesený dr. Finestre přikývl a okamžitě se otočil: „Začneme tím, že stanovíme přesnou diagnózu tohoto stavu, pánové," řekl kolegům a robota požádal, aby mu do ošetřovny přivezli nejprve mutanty.
Dr. Neušel si odkašlal.
„Jaké tu mohou být pochyby?" pustil se do něj profesor.
„Promiňte, ale myslím, že bychom se měli postarat o choť..."
Dr. Finestre se chytil za hlavu. „U Jupitera! Ovšem! Proč se o tom Velký administrátor nezmínil? Jeho Žena mu přece musí být bližší než mutanti?"
„Nikdy nenadřazoval osobní zájmy společným," odpověděl Neušel.
Dr. Finestre nevrle mávl rukou. „Neušel a Sarinin ji vyhledají a dopraví na sál. Kde je ten zlořečený robot?"
„Dal jste mu rozkaz, pane..."
„Správně! Do práce, pánové!"

* * *

Doktor Finestre vstoupil do vyšetřovny palubní kliniky a leknutím se zastavil. Ve spoře osvětlené místnosti stála skoro dvoumetrová postava.
„Promiňte, doktore!" Postava se pohnula a přistoupila blíž. „Jmenuji se Wuriu Sengu. Na chvíli jsem přepnul řízení lodi na automatiku. Snad bych vám mohl v něčem pomoci..."
Doktor Finestre si teprve teď všiml, že na kombinéze vysokého muže je odznak Sboru mutantů, který sestával z mozku ověšeného aureolou. „Sengu? Ten známý zvěd? Jak to, že nejste v bezvědomí jako ostatní?"
Wuriu Sengu zvažněl. „Melbar Kasom mě vytáhl z CRESTU, když loď byla v přístávací hale pevnosti Maahků. Tím jsem, stejně jako Tolot, Atlan a Kasom unikl ozáření,"
„Pevnost Maahků?" Doktor Finestre to slovo protáhl v bezbřehém údivu.
Wuriu Sengu sevřel rty. „Neuvědomil jsem si, že o tom nic nevíte, doktore. Maahkové obývají generační loď, které říkáme pevnost. Jedná se o bytosti, které dýchají metan..." A najednou mávl rukou. „Nechme toho. Šéf by rád viděl, aby byli mutanti co nejdříve schopni nasazení."
Wuriu Sengu ustoupil z cesty dvěma robotům, kteří přinášeli nosítka. „Gucky a Gecko," mumlal soucitně, „myšobové dopadli nejhůř." A rychle se otočil k prvnímu robotovi: „Postarej se, aby sem byl co nejrychleji dopraven Ivan Ivanovic Gorašin." Na vysvětlenou pro doktora Finestru dodal: „Gorašin se patrně brzy vzpomene. Musíme se přednostně postarat o ty, u kterých lze očekávat rychlý úspěch."
V tmavých očích doktora Finestry se objevil hněv. „Já jsem lékař, pane, a jako lékař se postarám nejdříve o nejpotřebnější pacienty!"
„A já jsem Guckyho přítel," odpověděl tiše Sengu a hlasitě dodal: „Tady nejde o jednotlivce. Musíme najít zbraň proti pevnosti Maahků dříve, než ta napadne flotilu. Když postavíte na nohy nejdříve Gorašina i když to s

ním není tak vážné, možná tím zachráníte několik tisíc lidských životů. My ho potřebujeme, doktore."

Dr. Finestre, který se mezitím věnoval Guckymu, vzdychl. „No dobře, chápu. Ostatně, Gucky je ve stavu hlubokého podchlazení. Podobné symptomy nacházíme u zvířat během zimního spánku."

Wuriu Sengu se ulehčeně usmál. „To snad není nebezpečné." A už mával na roboty, kteří na nosítkách přinášeli Gorašina.

„Počkejte!" zvolal doktor Finestre, „ne oba najednou!" Pak se zarazil a vyvalenýma očima zíral na zelenavou šupinatou kůži na svellečném těle, dlouhém dva a půl metru. Naklonil se nad obě hlavy a poznamenal: „Vždyť je to jen jeden! Ale..."

„Vy ho neznáte?" zeptal se Sengu.

Finestre zavrtěl hlavou. Je to... Člověk?"

„Člověk tak jako vy nebo já, doktore. Jeho rodiče byli ozářeni. Stalo se to už před čtyřmi sty lety. Gorašin patří k nesmrtelným."

Lékař se rychle vzpamatoval a o necelé dvě minuty později leželo Gorasinovo tělo v gravitačním poli, ovinuté tenkými, stříbřitě se lesknoucími kontaktními kabely diagnostických sond.

Na pokyn Šéflékaře z VOLTAIRA byl zapnut diagnostický přístroj a kabely se daly do pohybu. Svinovaly se a zase napínaly, s mlasknutím se oddělovaly od kůže a zase se přisávaly na jiném místě. Ze zesílených konců jiných kabelů se vysunuly rentgenové sondy tenké jako vlas a pronikaly žilami do srdce, plic a dalších orgánů. Vlákna hypersenzorů se zabořila pod kůži a nervovými vlákny bezbolestně putovala do míchy a mozku. Tuto práci by nezvládl žádný člověk, aniž by způsobil zranění.

Dr. Finestre a Sengu čekali. Konečně automat stáhl sondy, malý pozitronní mozek přijal výsledky vyšetření a za hlasitého bzučení a blikání kontrolky spustil činnost.

Konec analýzy ohlásil jasný melodický tón a nad šterbinou výstupního sektoru se rozsvítila zelená kontrolka. Hned nato se objevila páska.

Dr. Finestre po ní rychle sáhnul a Wuriu mu četl přes rameno:

„Hypothalamus silně omezen, oběhové centrum pracuje, jeho činnost zpomalená. Oběh stabilní, rovněž zpomalený. Tělesná teplota pomalu stoupá z pětadvaceti stupňů. Nález na orgánech: bez nálezu. Obsah střev svědčí o tom, že teplota byla ještě před půl hodinou na nule stupňů Celsia, stoupající tendence.

Návrh léčení: Umělé vyprázdnění střevního traktu za současného ozařování ultrafialovými paprsky. Délka léčby; přibližně čtyři dny..."

„To je nesmysl!" zvolal Sengu. „Nemůžeme Čekat ani půl dne!"

Doktor Finestre se usmál. „Diagnostický automat navrhuje jen přírodní metody. Vyprázdnění trávicího traktu a ozařování UV lampou Jsou nejpřirozenější prostředky, kterými se organismus zbavuje ztuhlosti způsobené zimním spánkem. Teď máme aspoň jistotu, že narkóza Maahkú nezanechá násled. ky. Všichni zasažení by se patrně po nějakém čase sami probrali i když by to mohlo trvat několik měsíců."

Pak zmáčkl tlačítko a z počítače vyjel mikrofon, „Návrh léčení nebyl akceptován. Požaduji rychlejší metodu."

Mikrofon ještě ani nezajel zpět, když se ze šterbiny vysunula další páska.

„No proto!" poznamenal lékař, když ji přelétl očima. „Povzbuzující prostředek pro oběhový systém za současného umístění pacienta v kyslíkovém stanu a psychosomatickém tanku. Doba léčení závislá na hloubce spánku mezi třemi až třiceti hodinami."

„To je pořád moc dlouho!" řekl nespokojeně Sengu.

„Co byste nechtěl? Já myslím, že Gorašin bude vzhůru mnohem dříve."

3.

Velitelskému můstku na RASPUTINU vévodil obraz gigantické vesmírné stanice. Obří kolo, obklopené na zelenalou aureolou, zdánlivě stálo na velké obrazovce.

Perry Rhodan vstoupil a mávl rukou. „Obávám se, že na formality není Čas, Tiffe!" Levou rukou jej přidržel na židli a pravou mu stiskl ruku. „Teší mě, že vás vidím."

Julian Tiffior polkl. „Pane..! My všichni máme radost z vašeho šťastného návratu a..."

Rhodan opět mávl rukou. „Co říká Kirsch o kursu pevnosti?"

„Výsledky ještě nemáme."

Rhodan mrknul na hodinky. „No dobrá, musíme se obrnit trpělivostí. Zatím abyste věděli, s kým máte v té pevnosti Čest Allane, vyprávěj!"

Atlan ještě chvíli mlčel. Jeho načervenalé oči hleděly skrz Perryho Rhodana, jako by za ním defillovaly dávné děje. A podle výrazu obličeje to nebyly příjemné obrazy.

„Je tomu více než deset tisíc let. Velké impérium Arkonidanu bylo v největším rozkvětu. Tehdy se naše hlídkové lodě setkaly s cizí rasou. Jednalo se o inteligentní bytosti naprosto nehumanoidního typu a tak rozdílné mentality, že střetnutí s nimi bylo nevyhnutelné.

Metanové tak jsme říkali všem národům dýchajícím metan jsou vyslovení logici. City v našem smyslu znají jen ve vztahu ke svým potomkům. V existenci impéria Arkonidanu spatřovali hráz své vlastní expanzivní politiky, a z tohoto důvodu nás napadli.

Mezi nimi jsou různé národy. Asi nejbojovnější a nejméně ochotní ke

kompromisům jsou Maahkové, kteří do svého bloku sdružili více národů a vedli je do války proti Arkonu.

Už jsem asi říkal, že Velké impérium se nacházelo v éře rozkvětu. Ani my jsme neznali kompromisy, pokud nás někdo chtěl ohrožovat. Po prvních porážkách, ke kterým došlo jen proto, že nás Metanové překvapili a zaútočili s obrovskou přesilou, udeřil Arkon. V galaxii se dala do pohybu obrovská flotila, Čítající několik desítek tisíc bojových lodí. Jak se někde objevily jednotky Metanů, byly zničeny. Šli jsme od vítězství k vítězství. Téměř pozdě jsme přišli na to, že šlo o Pyrrhovo vítězství, jak tomu říkáte na Zemi. Jakmile byla zničena jedna jednotka, vynořily se místo ní dvě.

Málem jsme byli poraženi.

Příčina tohoto povážlivého stavu byla v obrovské rozmnožovací schopnosti Metanů. Tyto bytosti, dýchající metan, jsou vejcorodí savci a při každém vrhu přivádějí na svět až devět mládřat.

Metanové dali svou flotilu k dispozici vedení Maahků a oba tyto faktory současně přivedly Arkon na pokraj zkázy. Dlouhou dobu to vypadalo tak, že nás Metanové postupně zničí. Naši flotile chyběl zkušený personál a bojeschopné lodě. Mladí lidé byli nasazováni do provizorně opravených starých plavidel a materiální nedostatky museli vyrovnávat odvahou.

Naše postavení se citelně zlepšilo až poté, co jsme zřídili velkoryse pojatý, roboty řízený průmysl. Roboti stačili velké bojové lodě, roboti tvořili posádky předsunutých plavidel, roboti byli členy výsadkových jednotek.

Metanové byli zastaveni, ale jejich nejagresivnější národ, totiž Maahkové, se nevzdával. Ztráty vyrovnávali zdánlivě nevyčerpatelnými personálními zdroji. Maahkové nikdy neprojevovali nejmenší strach a naše flotila byla opět často poražena a výsadky zmařeny.

Tepře když Arkon nasadil novou zbraň, tak zvanou konvertorová děla..."

„Za která vděčil jistému admirálovi, který se jmenoval Atlan," skočil mu do řeči Perry Rhodan.

„Každý dělá, co nejlíp umí," mávl rukou Atlan. „V dějinách Arkonu stojí, že válka byla rozhodnuta v okamžiku zavedení konvertorových děl. S nimi jsme nekompromisně bojovali do té doby, než byl zničen poslední domovský svět bytostí, dýchajících metan."

„A zrovna teď se Maahkové museli zase objevit!" řekl Kasem.

„Měli bychom něco podniknout dřív než bude pozdě," naléhal Atlan. „Perry, ty bytosti mají v úmyslu něco dálejšího!"

Všichni přítomní se bezděčně otočili k oválné obrazovce, na které byla zobrazena pevnost, podobná kolu, putujícímu k oběžné dráze planet systému Twin.

Do nastalého ticha zaječel telekom.

Perry Rhodan se naklonil k nejbližšímu přístroji. Na obrazovce se objevil profesor Kirsch, velitel výpočetního střediska.

„Pane," hlásil formálně, ale hlas se mu chvěl vzrušením, „vyhodnocení všech dostupných údajů naznačuje, že vesmírná pevnost může mít jen jediný cíl: planetu Quinta..."

V prvním okamžiku se nikdo neodvážil ani vydechnout. Všichni věděli, že na Quinte je justovací stanice transponderu a že ztráta tohoto zařízení by znamenala odříznutí pěti tisíc lodí flotily Impéria od domovské galaxie.

Perry Rhodan se rázně zvedl.

„Přebírám velení. Zaútočíme."

* * *

Při prvním zadunění energetického konvertoru si Wuriu Sengu uvědomil, že rozhodnutí padlo.

Překotně se rozloučil s dr. Finestrem a jeho týmem arazil si cestu k výtahu v ose lodi.

Když vstoupil na velitelský můstek CRESTU II, na mnoha obrazovkách uviděl ohně impulsních motorů, které se přízračně odrážely ve stříbřitě šedém opláštění kulovitých plavidel.

Flotila se dávala do pohybu.

Sengu by málem přehlédnul neklidné světélko telekomu. Sedl si do křesla kapitána, ohlásil se a očekával tvář Perryho Rhodana.

Na malém monitoru se objevil neznámý obličej.

Bledý, vyhublý muž s výložkami plukovníka flotily impéria se lehce ušklíbl. Musel Senga vidět stejně jako on jeho.

„Halo, Wuriu!" řekl chraptivě, „vaši spojaři spí?"

Sengu zazářil. „Ismaile!" Skutečně, byl to Ismail ben Rabbat, se kterým byl při nasazení proti akonskému tajné základně Drunda. Tehdy byl Ismail ještě nadporučík. Choval se trochu jako filmová hvězda, ale neznal strach.

„Naši spojaři opravdu spí," usmál se Wuriu Sengu. „Jsou v bezvědomí stejně jako celá posádka, s výjimkou šéfa, Allana, Kasoma a Icho Tolota."

„A kromě Wuriu. Mám málo času. Jsem rád, že jsem tě viděl."

„Kde jsi?"

„Jsem kapitán superbojové lodi VOLTAIRE. Muži jako já jsou vzácní a rychle jdou vzhůru. Dávej dobrý pozor: za půl roku budu velet celému svazku, možná ale i dřív, VOLTAIRE právě startuje k útoku na kosmické obří kolo a já mám tušení, že této bitvě vtisknu pečeť své osobnosti. Drž CRESTII někde dál. Až vypálíme salvy, bude z pevnosti jasné slunce."

Wuriu Sengu se snažil vpadnout do tónu bývalého spolubojovníka.

„Až začneš útočit, Ismaile, dávej si dobrý pozor na otevřená vrata v pevnosti. Ta tvoje směšná hračka by se do ní vešla tisíckrát!"

„Hračka..! Pojmenovat takhle VOLTAIRE, to je rouhání! Ukážu ti, co je má loď zač!"

Rozhovor byl přerušen signálem, oznamujícím hovor na velitelské vlně. Sengu byl zklamán, když zjistil, že CREST n není na příjmu, ale musel

uznat, že loď bez posádky je odsouzená k pasivitě.

Pokusil se najít na obrazovkách zaměřovačích přístrojů loď VOLTAIRE, ale protože neměl žádný záchytný bod, nepodařilo se mu to. Jen obří kolo pevnosti se nezaměnitelně tyčilo proti flotile, která se formovala k útoku.

* * *

Perry Rhodan pozoroval zelené ochranné pole pevnosti.

„Máš pochybnosti, barbare?" zeptal se tiše Atlan.

Rhodan vzhledl. „Jsou to přece stejná ochranná pole, jaká jsme poznali na planetách v tomto systému..."

Atlan se zasmál, ale zaznělo to falešně. „Jestliže pět tisíc bojových lodí nasadí transformační děla, praskne i zelené pole jako ořechová skořápka."

„Jistě," odpověděl odměřeně Rhodan a zavolal výpočetní středisko. „Potřebuji výpočet stability umělého planetárního systému Twin. Speciálně musím vědět, jaké následky by měla exploze několika tisíc gigabomb."

„Několika tisíc, pane?" Kirsch byl viditelně zaražen.

„Slyšel jste dobře. Myslím, že víte, že transformační děla vyzařují fúzní bomby v hodnotách gigatun."

„Ano, pane. Pospíším si."

Rhodan vypnul interkom.

„Na to jsem nepomyslel, Perry," řekl Atlan.

„Ale měl jsi, Arkonidané!" Rhodan se ironicky usmál. „Gigabomba uvolňuje energii jedné miliardy megatun TNT. Jediná salva ze všech transformačních děl může změnit stavbu umělého systému. Pak by pro nikoho z nás nebylo návratu. Vzdálenost devíti set tisíc světelných let přesahuje kapacitu našich pohonných systémů."

„Ještě nevíš, jestli takové nebezpečí skutečně hrozí."

„Brzy to budu vědět. Chceš mě svádět k lehkomyšlnosti?"

„Ovšemže ne." Atlan pohlédl k pevnosti. „Nemohu se zbavit tušení, že stejně budeme muset nasadit transformační děla."

Rhodan mávl rukou. „Z tebe promlouvá dědictví tvého lidu a kolektivní strach před Maahky."

„Ty Maahky neznáš," zašeptal Atlan.

Perry Rhodan se na něj zamyšleně zadíval. Pak si přitáhl mikrofon, který umožňoval přímé spojení na Tiffiora. Julian Tiffior už nevelel flotile, ale podle Rhodanových rozkazů řídil přeskupování jednotek.

„Hovoří Rhodan. Tiffe, pošlete svazek padesáti lodí ke Quintě. Tento svazek posílí posádku na planetě tím, že nechá přistát komando robotů."

Tiffior potvrdil příjem a hned po něm se ohlásil profesor Kirsch.

„Pane, pokud uvnitř planetárního systému Twin současně exploduje více než sto gigabomb, bude s pravděpodobností dvaadesát procent rozrušena struktura slunečního transmiteru."

„Děkuji, to stačí," řekl Rhodan a opět zavolal Tiffiora. „Tiffe, dejte rozkaz všem kapitánům, aby zapomněli na transformační děla."

„Pane! Tím se zbavíme zbraně, ve kterou jsem tolik doufal!"

„Nejste jediný," odpověděl horce Rhodan. „Ale jinak to nejde." „Ano, pane!" Atlan si vzdychl. „Někdy mám dojem, Perry, že se hrozíš zničení té pevnosti. Už dřív jsem ti říkal, že s polovičatými prostředky se impérium nedá ani vybudovat ani udržet."

„Moje názory se nezměnily, Arkonidané. Jen vždycky myslím na to, že všechny živé bytosti, ať už patří k jakoliv cizím inteligencím a tvorstvům, mají své právo na život stejně jako my. Necítím žádné oprávnění k chladnokrevnému zničení pevnosti. Ta věc s bombou byla něco jiného. Tolot se neptal na moje mínění. Mně by stačilo, kdybychom Maahky vyhnali. Nařídím jejich zničení jen v případě, kdy půjde o nutnou obranu."

„Pane!" ohlásil se Tiffior z interkomu. „Flotila zaujala postavení."

„Děkuji, Tiffe, Zaútočte na zkoušku s několika loděmi a uvidíme."

Atlan se ironicky usmál. Rhodanova opatření mu připadala nedostatečná, ale stejně jako Rhodan se napjatě otočil k obrazovkám.

Několik vteřin, které oběma mužům připadaly jako věčnost, se nedělo nic. A pak najednou jako kouzlem proťaly tmou prostoru tisíce zářících čar. Narazily na zelený ochranný obal pevnosti, ze kterého vytryskl celý ohňostroj barev, a zase pohasly.

„Negativní," řekl Atlan. „To se dalo čekat. Já bych..."

Perry se chtěl otočit k Allanovi, protože Arkonidan neměl ve zvyku umlkat uprostřed věty, ale zabránilo mu v tom náhlé ostré světlo z obrazovky. Oslepený jaselem si zakryl oči.

* * *

Wuriu Sengu se naklonil, když uviděl, jak se zelený ochranný obal začíná po ostřelování zbarvovat.

Cítil, že mu srdce buší až v krku.

Ukrytá bomba byla jistě nalezena dřív, než mohla explodovat a cizinci ji dokázali zneškodnit, přestože zápalné zařízení už bylo aktivováno.

Sengu si s úžasem uvědomil, že nijak netouží po zničení pevnosti. Bylo mu jasné, že představuje nebezpečí pro Solární impérium, ale nenávisť necítil. Od té doby, co sloužil pod Rhodanem, se základem jeho jednání stala úcta k životu, ať už měl jakoukoliv formu. Tato zásada se mu zadřela pod kůži tak, že potlačila i jeho pud sebezáchovy.

A najednou přišel záblesk, nebo spíš několik po sobě následujících světelných efektů, které se lidskému oku jevily jako jediný blesk.

Pro mutanta s jeho hypersenzibilními očima zapůsobil jako zásah elektrickým proudem. Wuriu Sengu ztratil vědomí. Když přišel k sobě, pohlédl nejprve

na palubní hodiny a zjistil, že byl v bezvědomí pět minut. Chvilí naslouchal uklidňujícímu dunění motorů a bzučení

přístrojů, a pak se otočil k obrazovce zaměřovače.

V černé prázdnotě se vznášelo obrovské kolo. Neporušený zelený ochranný obal obklopoval pevnost Maahků.

Koutky očí Sengu zahlédly vzplanutí nepatrných světelných bodů. Body se roztáhly, ale tak rychle, že to lidské oko nestačilo sledovat, a pohasly.

Sengu si lámal hlavu, co to má být, a pak mu došlo, že snímáče obrazovek byly po explozi automaticky zacloněny tak, aby obraz nepřekračoval mez snesitelnosti pro lidské oko.

Bodové záblesky byly identické s oslepující explozí, která jej zbavila vědomí, jen tlumené filtry.

V tom okamžiku pochopil, co vidí. Pevnost Maahků se brání, a to zbraní, které Solární flotila nedokáže čelit.

Sengu se pokusil spojit s RASPUTINEM, ale z reproduktoru hyperkomu zaznívaly jen útržky neidentifikovatelných zvuků. Chvějícími se prsty naladil na signál směrové antény RASPUTINA a vydechl, když zaslechl cvrčivý tón.

Lod', na jejíž palubě se zdržoval Rhodan, tedy existovala, ale spojení nedostal. Cvrčivý tón prozrazoval, že RASPUTIN vysílá na blokováném kanálu a kód znali jen kapitáni lodí.

Sengu přeladil na frekvenci VOL" TAIRA.

Nic, jen obvyklé rušivé zvuky. A pak se najednou ozval dutý tón, který znamenal, že na frekvenci VOLTAIRA se automaticky vysílá z pásky. Sengu pře"

pnul na příjem a pásek s nahraným textem se s lehounkým cvaknutím rozběhl.

„Mayday... Mayday... Mayday..."

Sengu zaťal zuby. Nepochyboval o tom, že volání o pomoc je to poslední, co slyší o Ismailovi a jeho lodi. Něco takového si tak statečný důstojník nezasloužil.

Vesmírem prolétly paprsky energetických střel. Celá flotila, kterou tvořilo stále ještě téměř pět tisíc nejtěžších plavidel, zahájila palbu ze všech zbraní.

•Sengu si najednou uvědomil, že nebyly použity transformační děla. Rhodan tedy nenasadil všechno, co měl. Patrně byla naděje, že věc není ztracená.

V příštím okamžiku byla pryč. I kdyby jejich situace nebyla zoufalá, on Ismailovi nemůže pomoci. Musí zůstat na můstku CRESTU U, dokud nebude akceschopný aspoň Gorašin.

Dveře klaply. Sengu se prudce otočil.

„No tak, kamaráde! Ivan je fit!" volala ústa jedné hlavy. „Pitomče!" řvala druhá, „Ivanovic byl vzhůru už dávno!"

Sengu vyskočil z křesla a spěchal ke Gorašinovi. Věčná hádka obou mutantových hlav ho v tomto okamžiku nezajímala. Věděl jen to, že jeho vysedávání na CRESTU II je konec.

„Teší mě, že jste na nohou," řekl a ukázal na obrazovku, kde zuřila bitva. „Venku nás budou potřebovat."

„Na co ještě Čekáme?" zasmál se Gorašin oběma ústy.

Plukovník Ismail ben Rabbat měl pocit, jako by ležel na lůžku z hřebíků. Pravý bok jej pálil jako oheň a mamě se snažil otočit. Svaly Jej neposlušely. Neviděl nic jiného než narůžovělou mlhu, což bylo patrné světlo, pronikající zavřenými víčky.

Ismail se v duchu ptal, co to znamená.

Pamatoval si na rozkaz, že nesmí nasadit transformační děla i na to. Že Tifflor, který rozkaz tlumočil, se netvářil nijak nadšeně. Ismail si ale byl jistý, že pevnost zničí i konvenčními zbraněmi a vrhl VOLTAIRA do útoku.

A v té chvíli se agregáty na palubě lodi zbláznily.

Ismail nevěděl přesně, co se stalo. Nejasně si vzpomínal jen na to, že záchranná automatika začala vysílat nouzový signál

Pak se v duchu ptal, nakolik se jeho současný stav liší od bezvědomí. Snad jen tím. Že si byl vědom svého těla a vnímal světlo.

Po dost dlouhé době si uvědomil, že bolest je pryč. Ve stejném okamžiku zpozoroval, že za jeho víčky už není světlo.

Pak se pokusil pohnout. Šlo o téměř nevědomý pokus a Ismail vůbec nečekat, že se něco stane. Téměř se polekal, když se otočil na druhý bok. Jeho ruce se dotkly chladného, hladkého kovu. Pak se pokusil otevřít oči a opravdu se mu to podařilo. Přesto byla kolem úplná tma. V duchu se ptal,

kde to vlastně je. Předtím cítil za víčky světlo. Ismail zavola: „Haló!"

Žádná odpověď.

Ismail ben Rabbat se opatrně zvedl. Byl přesvědčený, že je sám v nějakém vězení z kovu.

Tím více se polekal, když kdosi kýchl, ale okamžitě se zase vzpamatoval. Ne nadarmo jej posměváčkové, ale dokonce i kamarádi, nazývali vesmírným kavalírem. Jeho společenské způsoby byly za všech okolností naprosto dokonalé. Přihladil si smolně černé vlasy a lehce ironicky pronesl:

„Na zdraví!"

Odpovědí mu byl hurónský smích.

„Nevím, co je tady k smíchu. Kdybyste nosil silnější ponožky, nemohl byste nastydnouti" řekl rozzlobeně Ismail.

Místo odpovědi zaznělo druhé kýchnutí. Ismail rozsvítil silnou baterku, kterou nosil zavěšenou na kombinéze a v kuželu světla se objevila vlhká hlava obrovské žáby, velké asi jako tlustý buldok. Ismail upustil baterku.

* * *

Když se Ismail vzpamatoval, oslněné mžoural do světla lampy, postavené na zemi. Po žábě nebylo ani stopy, ale vedle něj dřepěl jakýsi obr v uniformě flotily impéria. Ismail byl hned na koni. „Přestaňte, Člověče!" ohradil se.

Obrovitý muž odtáhl dlaň, kterou popleskával po plukovníkových tvářích a potlačil úsměv. „Jak vidím, neutrpěl jste žádný psychický úraz. Přesto bys

té mohl potřebovat silnější doušek." A přidržel mu u úst láhev, Ismail polkl tekutinu, páchnoucí po alkoholu, a vyletěl:

„Co jste mi to dal? Kyselinu sírovou?"

„Za co mě máte? To byla oxtornská whisky, nápoj pravých mužů!"

„Jak, prosím? Dejte mi ještě napít!"

Po příštím doušku se Ismailovi udělalo černo před očima, přesto uznale pokýval hlavou „Hm... Jak se vůbec jmenujete?"

Ten druhý se zvedl. Nebyl jen neobvykle vysoký, ale měl i extrémně široká ramena a úplně holá lebka mu dodávala exotického vzezření.

„Jsem Omar Hawk, poručík Speciálního hlídkového sboru. Rád vám věřím, že mě neznáte. Jak vidím, máte výložky kapitána bojové lodi..."

Byla to vlastně otázka, ale Ismail proti svým zvyklostem neupozornil na služební subordinaci a rozhodl se odpovědět:

„Jsem plukovník Ismail ben Rabbat, kapitán superbojové lodi VOLTAIRE. Jak jste se dostal na mou loď, Hawku?"

Hawk se provokativně rozhlédl. „Hm... Zdá se, že nevíte, kde jste. Snad vás utěší, že já to nevím taky."

Ismaila najednou něco napadlo. „Před chvílí jsem tady viděl takovou nestvůru. Vypadalo to jako žába."

„Žádný strach! To byl Sherlock, můj okrill. Cizím lidem se obvykle vyhýbá, ale když jste na něj volal..."

„Na vašeho mandrila jsem nevolal. Slyšel jsem kýchnutí... Jste snad nachlazený, poručíku?"

Hawk se zasmál. „To zvíře je okrill a ne mandril a nekýchal jsem já, ale on."

Jako na potvrzení těch slov zaznělo hlasité kýchnutí. Ismail se otočil a hleděl do vypoulených očí tvora, podobného žábě, asi půl metru vysokého a metr dlouhého, který se díval skrz něj.

„Fuj tajfl, jak neestetické!"* odfrkl si Ismail.

„Mně je milejší než napomádovaný frajer v uniformě oficíra."

Ismail ztuhl. „Poručíku,!"

Hawk mávl rukou. „Dejte si pohov! Jako příslušník speciální jednotky nepodléhám vašemu velení."

„O tom si ještě promluvíme!"

„Pokud k tomu budeme mít příležitost," zasmál se drsně Hawk. „Teď bychom se spíš měli snažit zjistit, kde to jsme."

„Vy to opravdu nevíte? Přece jste se sem musel nějak dostat!"

„Jistě. Tak jako vy. Vím jen to, že jsme uvnitř nějaké stavby, která nebyla zhotovena lidmi a ani v ní lidé nejsou. Je příliš velká, takže ji ani Sherlock nepřehlédne."

Ismail se nejistě podíval na okrilla. „Myslel jsem, že to je zvíře..."

„Zvíře se zvláštními schopnostmi, plukovníku ben Rabbate. Okrillové z planety Oxtorne jsou tak zvaní superinfračervení slídící a mají schopnost číst stopy událostí, které se odehrály v minulosti. Prostřednictvím cípu, zabudovaného v mozku, mohou přijímat tyto jeho vize."

„To jsem nevěděl," řekl tiše Ismail.

„Měli bychom si rekonstruovat události, které nás sem přivedly. Možná to pomůže víc než bezcílné bloudění."

Plukovník Ismail ben Rabbat krátce vylíčil, co se dělo na palubě VOLTAIRA.

Hawk se zamyslel. „Takže nejdřív jste cítil za zavřenými víčky světlo, a pak už ne. To znamená, že jste musel být na jiném místě než zde."

„Tehdy jsem se nemohl pohybovat, Hawku. Jak bych mohl změnit místo?"

„Jsou různé způsoby přemísťování, plukovníku. Například já jsem sem byl dopraven transmitterem. Byl jsem na palubě CRESTU II..."

„Na vlajkové lodi Perry Rhodana?"

„Správné. Jinak patřím k posádce ANDROTESTU II, který měl Velkého administrátora vytáhnout z Hororu. Bohužel jsme vlétli do stejné pasti a... Ale to sem nepatří. Byl jsem v bezvědomí jako celá posádka CRESTU II a muži z ANDROTESTU, kteří taky byli na palubě vlajkové lodi. V pevnosti nás ochromili nějakým zářením. Když jsem se probral, CREST II byl v bezpečí, posádka ještě v bezvědomí a od lékařů jsem se dověděl, že Rhodan, Atlan, Tolot a Kasom se prostřednictvím transmiteru nechali dopravit na RASPUTINA..."

„To je Tiffiorova vlajková loď, já vím," poznamenal Ismail.

„... a na palubě zůstal Wuriu Sengu."

„Ten Šikmooký tloušťák! Mluvil jsem s ním těsně před těmito událostmi. Známe se moc dobře!"

Hawk zvedl obočí. „Vy ho znáte?" „Je to můj přítel. Byli jsme spolu při nejšílenější akci, jakou kdy lidstvo podniklo. To byly Časy..." vzdychl si Ismail.

Hawk se poškrábal na hlavě. Znělo to. Jako když se kovová deska čistí drátěným kartáčem. „Při oxtomském bohu bouří! Pak jste tedy přesně ten muž, o kterého měl Sengu takové obavy, jenže zatím nemohl opustit RASPUTINA. Vtiskl mi do ruky kus papíru se souřadnicemi pro transmitter a chtěl, abych se na to podíval."

„To bylo velmi lehkomyšlné. Nemohl přece vědět, jestli přijímací stanice VOLTAIRA pracuje."

„Ve všeobecném zmatku, který tam byl, se nedalo nad ničím přemýšlet. My tři jsme tedy vstoupili do transmiteru a..."

„Okamžik!" přerušil jej Ismail. „Vy a Sherlock jste dva."

„Malý Orfeus byl pochopitelně s námi. To je Sherlockovo mládě. Přišlo na svět během letu na Horor, teda na svět ho přivedl Kotranov. To by bylo dlouhé vysvětlování. Vy už si stejně myslíte, že jsem blázen."

„Jistě. Pokud mi nyní podáte důkaz o existenci toho Orfea..."

Hawk se najednou díval do ústí Ismailovy zbraně Plukovník ji tasil s neuvěřitelnou rychlostí.

„Bohové!" zasmál se Hawk. „Vy jste čiperný chlapík, ben Rabbate. Ještě nikomu se nepodařilo takhle mě zaskočit. Beru zpátky všechno, co jsem řekl o napomádovaných oficírech."

Ismail zavřel: „Kde je Orfeus?" A najednou ucítil prudkou bolest v ruce a upustil zbraň. Hawk po ní skočil a okřill zatáhl jazyk.

„Sherlocku, ukaž nám svého malého!"

Okrill kýchl a pod jeho bradou se otevřela kapsa, ze které se vyškrábala miniatura okrilla, a zaznělo slabounké kýchnutí.

Ismail zasténal. „Při satanovi! Vždyť je to roztomilé zvířátko!"

„Nepokoušejte se ho pohladit! To smím jen já a jen někdy," řekl Hawk a vrátil plukovníkovi zbraň.

„Promiňte mi přehnanou nedůvěru," mumlal Ismail.

„To je v pořádku. Kde jsem to skončil? Takže... My tři jsme vstoupili do transmiteru, já jsem nařídil souřadnice podle údajů, které mi dal Sengu a aktivoval přístroj. Celou věčnost jsme se někde vznášeli, a pak jsme se zase sešli."

„A kde je posádka VOLTAIRA?"

Hawk se otočil na okrilla. „Půjdeme ji hledat."

* * *

Zelená ochranná clona kolem pevnosti Maahků nebyla vidět, ale přesto existovala. Jenže jak vypadala! Ke Quintě se řítilo prudce pulzující atomové slunce. Na vrchní vrstvě ochranného obalu se vybíjela energie vybuchlé novy.

Bělovlasý Arkonidan hleděl planoucímá očima na obrazovku. „Nemá to smysl. Pevnost neodvrátíme od kursu a ona nám ještě zničí jednu loď po druhé. Jak dlouho chceš přihlížet, Perry?"

„Máme zničit transmitter?" odpověděl otázkou Rhodan. „Mám poslat pět tisíc lodí do záhuby, abych zachránil jedinou? Musíme tu pevnost odehnat i bez pomoci transformačních děl. Je snad nějaká obrana proti konvertorovým dělům?"

„Není, Perry. Tyto zbraně fungují na principu fiktivního transmiteru, jejich účinek je ale jiný. Uvnitř zvoleného cíle vyvolají nestabilní koncentrované pole na 5D bázi. Loď, která je cílem útoku, je obklopena tímto polem a podléhá neznámým fyzikálním zákonitostem.

Pokud existuje koncentrované pole, lodi se nemůže nic stát. Jakmile jsou ale konvertorová děla vypnuta, pole zmizí. V tom okamžiku je hmota, kterou pole obklopuje, odhmotněna. Čili zničena. Tento proces trvá jen stotisícinu vteřiny."

„Jako vynálezci konvertorových děl jste mohli konstruovat i zbraň na obranu proti nim," řekl zamyšleně Tolot.

Atlan rychle zavrtěl hlavou. „Vynálezci! Spíš nálezci. Perry, vzpomeň si, co jsem ti říkal o zániku Atlantidy. V těch dobách, kdy arkonská flotila stála proti Druufům, se poprvé vynořila nesmrtelná Kolektivní bytost z Poutníka. Téměř násilím mi vnutila podklady k sestrojení nové zbraně, kterou naši vědci pojmenovali konvertorové dělo. V mé moci bylo tehdy jediné: doručení podkladů na Arkon. Jak jsem se později dověděl, byl to rozho-

dující okamžik v boji proti bytostem, dýchajícím metan. A dnes Metanové obražejí tuto zbraň proti nám. Jen arkonští bohové vědí, jak k ní přišli."

„I Maahkové jsou zranitelní," řekl Melbar Kasom a ukázal na obrazovku. Pevnost ztrácela směr, potácela se a monitory, které pracují na 5D bázi a zobrazují cílové souřadnice, prozrazovaly, že se pevnost překlápí."

„Jednou se zhroutí i ochranný štít!" zavrčel Kasom.
„Jistě," potvrdil Tolot suše, „otázka je, kdy."
„Co když pevnost napadne Quintu?" zeptal se tise Atlan.
Perry Rhodan si přitáhl mikrofon. „Rhodan k Tifflově. Přiblížte RASPUTINA ke Quinté."

* * *

„Někde tady cítím proud energie!" řekl Omar Hawk a zaklepal botou do podlahy chodby, ve které se pohybovali už dvě hodiny.

Ismail zúžil světelný kužel své baterky a na stěně se objevila nažloutlá skvrna. „Stejně je to divné," řekl po málu. „Jdeme pořád rovně, a přitom je před námi stěna. To přece není možné."

Hawk mu položil ruku na rameno a Ismail podklesl v kolenou.

„Promiňte, zapomínám, že pocházím z planety s gravitací 4,8 g. Ale máte pravdu. Jak mi to mohlo uniknout?"
„A cítíte, že někde pod našima nohama proudí energie. Vsaďte se o bednu whisky, že to je energie gravitačního pole."

Hawk se prudce otočil a rozběhl se zpátky. Kužel jeho lampy opsal půlkruh. Muž z planety Oxtome visel hlavou dolů ze stropu. „Šli jsme stále rovně, ben Rabbate, ale protože chodba se stáčí jako vývrtka, byli jsme jednou hlavou nahoru, podruhé dolů. Za stěnami, včetně stropu a podlahy, je konstantní gravitační pole, takže je jedno, kde stojíme."

„Pojďte dolů, Hawku," řekl Ismail. „Raději ani nemyslím na to, co tento objev znamená."

„Naše sebevědomí by mohlo utrpět. Váš objev, ben Rabbate, znamená, že se nacházíme uvnitř gigantické spirály a já se obávám, že tato energetická spirála je jen nepatrnou součástí mnohem většího generátoru."

„Co myslíte, že by se stalo, kdyby někdo vypnul proud?" zeptal se ironicky Ismail.

„Raději nemyslet! Musíme se co nejrychleji dostat z této pasti. Sherlocku!"

V zákruzech chodby zaznělo ohlušující dunění a příšerný řev.

„To je Sherlockův bojový pokřik!" vyrazil ze sebe Hawk, popadl svou zbraň a odjistik ji. „Držte se, plukovníku!" zařval a strhl je sebou.

I Ismail tasil zbraň a zklamaně prohlásil: „Nejste gentleman, jinak byste přijal mou sázku o whisky."

* * *

Na zacloněné obrazovce se objevily světelné záblesky, vzduly se do nazelenalých kulovitých skořápek, zhroutily se do sebe a pohasly. Pokud se objevily v místě, kde stála pozemská loď, ukazatel hmoty po vyhasnutí jevu v tomto místě klesl na nulu. „Nahlaste mi ztráty!" požádal Rhodan Tiffiora.

Julian Tifflov nemusel udělat nic jiného než podívat se na kontrolní obrazovku na svém řídicím pultu. Jedna z válcovitých stupnic v pravém horním rohu se právě pohnula.

„Devadesát osm, pane," řekl tiše a když se stupnice se slabým cvaknutím pohnula, dodal: „Sto jedna, pane."

Rhodan zaťal zuby. Nepatřil k lidem, které smrt podřízených nechává chladnými. Stále se musel ujistit, že střetnutí s Maahky nešlo zabránit. Na to, že i RASPUTIN může být každou chvíli obklopen koncentrovaným polem z konvertorového děla, nemyslel.

O to větší starost měl Melbar Kasom, ale ne o sebe. Obával se o život Perry Rhodana, protože v něm by Solární impérium ztratilo osobnost, která by dokázala lidstvo dovést do Andromedy. Byli tu lidé, kteří by pokračovali v jeho politice, a jistě nebyli o nic méně schopní nebo inteligentní, ale chyběla jim genialita, která se nedá změřit, spočítat ani naučit.

„Měli bychom zaútočit na Quintu a zničit přepojovací stanici. Pevnost by pak neměla proč útočit," řekl Kasom.

Atlan se otočil. „Zbláznili jste se, Kasome? To je totéž, jako byste chtěl vyhodit do povětří vlastní dům, aby se vám do něj nedostal zloděj."

„Neodsuzuj ho příteli!" řekl Rhodan.

„Má jen starost o naši bezpečnost. Pochopitelně na váš návrh nepřistoupíme, Kasome. Nemůžeme sami udělat to, čemu se snažíme zabránit."

Halut'an otočil polokulovou hlavu a nastavil rudě žhnoucí oči proti obrazovce. „Možná na tom ani nezáleží, jestli bude Quinta zničena. Zadáme to svému plánovacímu mozku."

Zabzučel interkom.

„Pane!" hlásil Tifflov. „Sengu a Gorašin dorazili na RASPUTIN."

O deset minut později se rozjely dveře do centrály. Jako první vstoupil Gorašin a salutoval; „Mimořádný důstojník Gorašin se hlásí k nasazení, pane!"

Perry Rhodan se usmál. „Přistupte blíž, Gorašine! Čekáme jen na vás!" A otočil se k Sengovi; „Doufám, že máte dobrý důvod pro neuposlechnutí mého rozkazu!"

Sengu vešel se sklopenou hlavou, ale najednou se Rhodanovi podíval zpřímá do očí. „Prosím za prominutí, pane, ale v jedné z lodí tam venku je plukovník Ismail ben Rabbat, se kterým jsem byl při výsadbě proti Drundě. Zavolal mi těsně před útokem a od té doby vysílá automatika na jeho lodi mayday..."

Rhodan vstal a položil mutantovi ruku na rameno. „Porušil jste disciplínu, Sengu a to se nemůže obejít bez důtky. A tím je záležitost ukončena. I já někdy zapomínám na to, že jsme jen lidé. Chápu vás. Jak se jmenuje Rabbatova loď?"

„Je to superbojová loď VOLTAIRE, pane." Rhodan se podíval na Tiffiora.

„Přímý zásah, pane. Plukovník ben Rabbat byl jedním z mých nejlepších důstojníků." „Je mi to líto, Sengu," pronesl tiše Rhodan.

„My Ismaila pomstíme!" zvedl hlavu Wuriu Sengu.

„Ne!" Rhodan zavrtěl vyčítavě hlavou. „Pomsta nemá místo v našich srdcích!"

„Promiňte, pane. Mám pro vás i dobrou zprávu. Narkotizační záření nezanechalo žádné následky. Nejpozději do Čtyř dnů budou všichni Členové posádky CRESTU II schopni služby. Diagnostický přístroj zjistil, že účinky záření jsou srovnatelné se zimním spánkem organismu. Doktor Sarinin mě pověřil, abych vám sdělil, pane, že vaše choť je zcela zdravá."

„Děkuji, Sengu," řekl tiše Rhodan.

„Tihle lékaři!" vložil se Gorašin, „všechno přehánějí! Nějaký profesor Finestre mě chtěl držet na palubní klinice. Šel za mnou až k výtahu. Jistě měl v injekční stříkačce nějaký omamující prostředek, ale nepočítal s mou tvrdou kůží!"

Icho Tolot se zasmál. „Vy Pozemšťané jste nepolepšitelní. Asi není situace, ve které byste ztratili smysl pro humor."

„Doufejme," poznamenal Rhodan, „Tiffiore! Dejte rozkaz lodím, pohybujícím se nad Quintou, aby vysadili osm divizí robotů."

„Barbar zjistil, o co jde," poznamenal posměšně Atlan.

„Přesně tak! Hledám dobrovolníky pro výsadek na Quintu, Arkonidané. Co tomu říkáš? Půjdeš taky?" Atlan se zadíval na Rhodana. „Dobrá," řekl a rezignovaně pokrčil rameny. „Chceš zažít, jak bojují Maahkové V tom případě musím jít, aby ses slepě nevrátil do záhuby."

Melbar Kasom sevřel ruce v pěst. „Vezměte mě sebou, pane! Chci dostat pod ruku pár Metanů."

Stejně tak se přihlásili Gorašin a Sengu, ale Rhodan Sengua požádal, aby zůstal na RASPUTINU. Icho Tolot neřikal nic, jen si zkontroloval zásobník své zbraně.

„Pane!" ohlásil se Tiffior. „S pevností se něco děje. Zaměřovače signalizují silné energetické emise uvnitř." Rhodan se zhluboka nadechl. „Dejte připravit přistávací modul, Tiffe!"

5.

Vytí sirén utichlo. Plukovník Markus Nolte odstoupil od teleskopu, kterým pozoroval přibližování svazku bojových plavidel a otočil se ke svému pobočnickovi.

„Majore Sestrikove, dejte vyznačit přistávací plochy, aby se roboti nemotali v dostřelu pozemní pevnosti!"

Major zasalutoval a přešel k mikrofonu telekomu. Plukovník Nolte se zadíval na mapu planety Quinta, která zaujímala celou jednu stěnu. Modré kontrolky označovaly místa, kde se nalézaly body pozemské protivzdušné obrany. Pokrývaly celou pevninu jediného kontinentu, který se jako klobouk zvedal z vod na severní polokouli. Směrem k pólu se modré body zahušťovaly a kolem zelené kontrolky, ležící přímo na pólu, byly těsně vedle sebe. V tomto místě se nacházela achilova pata celého transmiteru: Justovací stanice.

„Rozkaz splněn, pane!" hlásil major, „Neměli bychom dát raději rozkaz k palbě?"

„Co si od toho slibujete? Co se nepodařilo pěti tisícům bojových plavidel, nemůže dokázat naše obrana Majore, jsem člověk, kterého vždycky pošlou tam, kde bude zle. Jedno vám řeknu: sto procentní obrana neexistuje. Během půl hodiny tady bude peklo."

Obraz na monitoru zaměřovače se pohnul. Z gigantické pevnosti se oddělil temný roj tužkovitých plavidel, uspořádal se do sevřené formace a stále stoupající rychlostí zamířil ke Quintě.

Plukovník Nolte už stál u telekomu:

„Všem stanovištím protivzdušné obrany! Zahájit palbu! Pozemním jednotkám: Jakmile nepřátelské lodi přistanou, izolovat, výsadky a posádku přemoci!" Pak se otočil na bledého majora: „Zhluboka dýchejte, zkontrolujte si zásobník, a pak půjdeme na vzduch!" Venku zazářily ohně startujících obranných raket a vnější mikrofony přenesly do centrály zvuky doprovázející konec světa. „Bůh chraň naše duše!" dodal k tomu tiše plukovník.

* * *

Zpráva o výsadku stovky tyčovitých lodí zastihla Rhodana na palubě pomocné lodi R3, kterou měl pilotovat major Laroche. Tiffior jej vybral z dobrovolníků, kteří se přihlásili k výsadku na Quintě.

„Co se vám nelíbí, majore?" zeptal se Rhodan při pohledu na Larocheovu zachmuřenou tvář.

„Já jsem spokojený, pane. Dokonce jsem rád, že jsem dál od plukovníka Trontora. Jeho hlas mi jde na nervy. Ale bolí mě zuby..."

„Hlavně abyste s dírou v zubu mohl pilotovat," ušklíbl se Atlan.

„K tomu je spíš potřeba hlava a ruce," odsekl Laroche.

„Ted' jsi to schytal!" smál se Rhodan. „Nikdy si nedělej legraci z člověka, kterého bolí zuby. Pokud je všechno v pořádku, majore, odstartujeme. Přistaneme co nejbliž u hlavního stanu na Quintě."

„Pokud se dostaneme tak daleko," řekl Atlan.

* * *

Ismail ben Rabbat a Omar Hawk se zastavili v okamžiku, kdy v chodbě před nimi vzplanulo světlo a zazněl ohlušující hukot. Další exploze zbavila Ismaila vědomí, a když přišel k sobě, umělá přitažlivost jej držela u stropu chodby. Pod ním klečel Hawk a svou těžkou zbraní mířil na pavoukovitého robota. Okrill ležel přitisknutý k podlaze mezi rozteklými kovovými troskami, ze kterých se kouřilo.

Pak zvíře skočilo a jeho jazyk, tenký jako bič a svítící jako laserový paprsek, se natáhl do dálky nejméně pěti metrů. Pavoukovitý robot se zhroutil do hromádky rozžhaveného kovu.

Ismail si najednou uvědomil, že toho robota už někde viděl. Ne v akci, ale na informačním filmu, který dal Tifflor promítat všem důstojníkům flotily.

Pavoukovitý robot patřil ke strážcům nastavovací stanice transponderu na Quintě.

* * *

Na obrazovce lodi R-3 zuřila bitva. Perry Rhodan, Atlan, Ivan Gorašin, Melbar Kasom a Icho Tolot se smíšenými pocity sledovali exploze obranných raket. Do tohoto pekla vlétaly tyčovitě lodě, jejichž piloti neznali strach.

Perry Rhodan musel obdivovat odvahu Maahků a s bušícím srdcem čekal na Tifflorovo hlášení.

Když solární maršál oznámil, že všech sto lodí proniklo bez poškození přes protivzdušnou obranu a chystá se na přistání, Atlan se zasmál.

„Ty blázne!“ sykl ostře. „Ještě jsi nepochopil, že s konvenčními zbraněmi nic nezmůžeš?“

Rhodanův obličej se uzavřel do neproniknutelné masky. „Kdyby Arkonidané v dobách svého rozkvětu mysleli tak jako ty. Velké impérium by zaniklo o deset tisíc let dřív.“

Žíla na Allanově čele povážlivě naběhla a jednu chvíli to vypadalo, jako by se chtěl na Rhodana vrhnout, ale pak se opět sesunul do svého křesla. Měl se zase v moci natolik, že položil ruku na Rhodanovo rameno. „Zapomínáš na jedno: Tehdy jsme bojovali proti lodím, které byly rovnocenné s našimi. Dnes proti nám stojí monstrózní pevnost, která obrací vniveč to, co my považujeme za superlativ. Bohové arkonštů vědí, jak Maahkové přišli k té pevnosti! Ale je realitou a my s ní musíme počítat.“

„Já s ní počítám, příteli. Maahkové udělali chybu, že dali příliš brzy najevo svoje úmysly. Tím, že chtějí přistát na Quintě, místo aby zničili stanici, dokazují, že ji nechtějí zničit. Na planetě budeme mít rovnocenné zbraně. — Majore, vysílejte nepřetržitě poznávací znamení a leťte přímo na Quintu.“

„Rozumím!“ řekl Atlan „Ty si myslíš, že zničením stanice by se nic nezměnilo na spojení mezi planetární soustavou Twin a slunečním šestiúhelníkem..?“

Rhodan jen přikývl. S účasti sledoval dění kolem vesmírné pevnosti a planety Quinta. Poslední z tyčovitých lodí pronikly k povrchu. Současně s tím se od flotily Pozemšťanů oddělilo jeden a půl tisíce lodí, které se dostaly mezi Quintu a pevnost.

Energetické výboje, které nemohly být ničím jiným než střelami z konvertorových děl Maahků, zamířily na pozemské lodě. Plavidla na Špici zmizela. Jednoduše přestala existovat.

To ale nebylo všechno.

Vesmírná pevnost se poprvé od objevení v planetárním systému pohnula směrem k pozemské flotile a spustila střelbu z konvertorových děl a zároveň z děl největšího kalibru.

Atlan se otočil k Rhodanovi: „Dej konečně rozkaz, aby major Laroche otočil! Ty si vážně myslíš, že projdeme takovým peklem?“

Laroche nadskočil. „Pane, dovolu, abych směl držet kurs na Quintu! Myslím, že jsem objevil skulinu!“

„Myslí..!“ prohodil sarkasticky Atlan.

„Nemusíte mě o nic žádat,“ řekl Rhodan majorovi. „Rozkaz platí.“

* * *

Pavoukovitý robot se patrně poučil z osudu svého zničeného kolegy. Rozběhl se po stěně tak, že byl nakonec nad okrillem a Hawk nemohl vystřelit, aby trosky neporanily zvíře. Hawk hvízdal, okrill odskočil, ale robot jej okamžitě následoval.

Ismail se ušklíbl, ale najednou mu tvář ztuhla. Chování robota byl jen manévr na odlákání pozornosti.

Z temného pozadí chodby se sunula gigantická příšera. Vypadala jako obrovská zátka, kterou někdo cpe do hrdlá láhve. Každou chvíli mohla dosáhnout k Hawkovi a okrillovi.

Ismail zmáčkl spoušť.

Jasně svítící paprsek se zabořil do Čela zátky. Ismail zesílil svazek a dosavadní syčivý zvuk zesílil. Celní stě na tajemného zjevení zasvítily, Ismail pocítil závan žhavého vzduchu, a ztratil vědomí.

Když se vzpamatoval, díval se do začerněného obličejce Omara Hawka.

Hawk mu přidržel u rtů láhev, „Jen se napijte, plukovníku!“

Ismail se napil. „Fuj tajil! To byla zase ta ohavná oxtomská whisky!“

„Ale postavila vás na nohy.“

„Hm. Kde je ta příšera?“

Hawk zvažněl. „Vybuchla. Vřelé díky. Kdyby nebylo vás, tak nás ta čistička rozdrtila.“

„Čistička?“

„Jsem si jistý, že to byl čistící stroj. Žádný robot nebyl ozbrojen. Pravděpodobně se nacházíme uvnitř nějakého

přístroje a přítomnost cizích těles je signalizována přístrojům, které vyšlou roboty, pověřené úklidem. Poněkud nás podcenili. Docela rád bych věděl, jak ten přístroj zareaguje teď."

„Obávám se, že se to dozvíme dřív než nám to bude milé," poznamenal Ismail. „Mimochodem, poznal jste ty roboty?"

Oxtorňan zavrtěl hlavou.

„Tak se podržte. Patrik justovací stanici na Quintě."

'Hawk se zatvářil pochybovačně. „Můžete mi prozradit, jak bychom se sem dostali?"

„Jelikož nejsme na VOLTAIRU, musíme být někde jinde. Quinta není o nic méně šílené místo než jakékoliv jiné."

Jako na potvrzení těch slov se ozvalo ohlušující dunění.

6.

Major Laroche pilotoval R3, jako by to byla malá stíhačka. Dokonce i Rhodan se zatvářil starostlivě, když absorboval téměř neustále signalizovaly přetížení

„Lidem, které bolí zuby, by se nemělo svěřovat pilotování lodi," zavrčel Kasom, ale nikdo si nevšímal jeho poznámky. Všichni věděli, že to bude zázrak, jestli projdou pod palbou vesmírné pevnosti.

Major Laroche to dokázal.

R3 se šílenou rychlostí ponořil do atmosféry Quinty a bez ochranného štítu by se vypařil jako kapka vody na kamnech.

Major až ochraptěl, jak volal o souřadnice k přistání, ale navigátor byl zoufalý. Neviděl nic kromě výbuchů, kráterů a hustého dýmu.

Konečně přistáli uprostřed trosek pevnosti protivzdušné obrany a ve stejném okamžiku ochranné pole zasvítilo.

„Nepřátelský létající obrněnec!" hlásil major Laroche. „Mám na ně zaútočit, pane?"

Rhodan se naklonil a snažil se zahlédnout protivníka. Ve zpusťované krajině se pohybovalo vypouklé vozidlo. Rhodan napočítal tři, a pak dal rozkaz k palbě.

„Proti R3 neměli šanci!" řekl Kasem.

„Vy Maahky neznáte," komentoval to Atlan.

„To platí i obráceně, Arkonidané."

Rhodan si zapnul bojovou kombinézu. „Lod' opustíme v shiftech. Každý ve svém a zůstaneme v neustálém spojení."

O deset minut později sjely po rampě shifty, jak se říkalo víceúčelovým vozidlům, schopným i letu. Perry Rhodan určil směr jízdy i cíl. Ten zněl:

Kupole justovací stanice.

Rhodan seděl za spouštěmi palubních zbraní prvního shiftu. Zpočátku se tu a tam objevily létající obrněnce Maahků, ale shořelé a skoro to vypadalo, že se posádka opěrného bodu sama vypořádala s nepřítelem.

Pak se obraz změnil. Mezi šlehajícími plameny Rhodan zahlédl zbytky šesti pozemských shiftu. Baterie některého z nich se suchým prasknutím explodovala. Na skalnatém vrchu trůnil doutnající létající obrněnec, podobný památníku.

„Stát!" řekl Rhodan do mikrofonu.

„Jsi přemožen pohledem, barbare?" zazněl posměšný Allanův hlas. „Říkal jsem ti, že Maahkové se vyznají v boji."

„Rozvineme se v rojnici. Nesmíme padnout do pastí!" řekl Rhodan, položil prst na spoušť a nařídil řidiči svého shiftu, aby vzlétl do výšky Čtyřiceti metrů.

„Výš ne, Perry," zazněl v reproduktoru Allanův hlas. „Už jsem pochopil taktiku Maahků. Zahrabávají obrněnce a..."

Rhodan zahlédl pohyb na pravém svahu kopce a zmáčkl tlačítko spouště. Jeho shift se zatřásl tlakovou vlnou po výbuchu obrněnce. Bylo vidět, že i ostatní shifty stoupají a napadají obrněnce, ale některé se okamžitě bránily. Rhodanův shift byl zasažen a otočil se kolem osy, ale ochranné pole vydrželo. Pilot vyrovnal let a když pohlédli dolů, vlasy jim hrůzou vstávaly na hlavě. Pahorek jako by byl živou bytostí. Písek a suť se pohybovaly, jak bylo pod nimi ukryto nejméně třicet obrněnců.

Rhodanův pilot prokázal takřka artistické schopnosti. Řídil shift jako by to bylo malé sportovní vozítko a téměř pokaždé se mu podařilo vyhnout se střelám Maahků. Na druhou stranu měl Rhodan možnost střelby z palubních zbraní.

Skoro to vypadalo, že Pozemšťané dosáhnou vítězství, ale ani jediný obrněnec se nedal na útěk. Bytosti, dýchající metan, střídely, dokud byl jejich stroj schopný boje.

Pak byl shift zasažen třemi energetickými střelami. Kolem Rhodana byl nejprve oslňující jas, a pak temnota.

* * *

Rhodan otevřel oči a díval se do dvou zpocených a zašpiněných tváří mutanta Gorasina.

„Díky bohu, pane!" řekl Ivan. „Už jsem si myslel..

Rhodan se vztyčil. „Kde je můj pilot?"

„Je mrtvý, pane."

V bezprostřední blízkosti se vzedmula ohnivá koule a žhavá vlna smetla oba tak rozdílné muže k zemi. O kámen vedle nich třeskle rozžhavené úlomky kovu.

„Hallo, Perry! Ozvi se!“ zaznělo ze sluchátek.

„Hallo, Atlane!“ Rhodan se mamě pokoušel neslyšet pekelný hukot kolem sebe. „Jsem v pořádku, Gorašin je u mě. Můžeš ho vzít k sobě, aby mohl bojovat? Odtud...“

„Vzít k sobě? Kam? Nemáme jediný nedotčený shift,“ pronesl horce Atlan. „Maahkové našťestí ztratili taky skoro všechna vozidla. Můžeš mi popsat, kde jsi?“

Rhodan se rozhlédl. Měl pocit, že je i s Gorašinem v poušti, rozryté krátery a poseté žhnoucími troskami.

„Tady není žádný záchytný bod. Raději mi řekni, kde jste vy.“

„Už není třeba. Tolot vás objevil a vyzvedne si vás. Je tu i Kasom.“

Rhodan chtěl ještě něco říct, ale najednou cítil, jak jej Gorašin strhl k zemi a zašeptal: „Přicházejí!“

Rhodan tasil svou zbraň a otočil se. Nic už nevybuchovalo, ve vzduchu byl jen dým a slabé praskání hořících trosek.

Pak někde zaskřípaly kamínky.

Proti nebi, ozářenému plameny, se zvedala podivná bytost.

Těžká, vysoká přes dva metry, s neobyčejně širokými rameny, krátkýma sloupovitýma nohama a rukama, dosahujícíma až ke kolenům. Cizinec stál vedle do ruda rozžhavených trosek a Rhodana a Gorasina neviděl.

Rhodan zadržel dech.

Nebylo pochyb, že to je Maahk, protože neměl žádnou hlavu a místo ní se mezi rameny klenul výstupek ve tvaru půlměsíce. Nad touto srpovitou hlavou se rozpínala tlaková přilba. Byla uzavřená, protože Maahkové, dýchající metan, se nemohli volně pohybovat v kyslíkové atmosféře Quinty.

K první bytosti se připojila druhá a třetí. Patrně rozmlouvaly, protože jejich ruce vykazovaly pohyby jako u tykadel;

Perry Rhodan zalitoval, že u sebe nemá paralyzující zbraň. Nedokázal zabít živou bytost, která na něj nemířila.

Ale události nabraly spád.

Maahkové se náhle vrhli k zemi a začali střílet. Vzduch naplnilo hrozivé dunění. V místě dopadu namodralého paprsku se objevil kráter a bylo cítit ozón.

Ze soustředěné palby Maahků vyšla gigantická postava. Střely na ni neúčinkovaly, naopak se všema čtyřma rukama rozehnala po Maahcích.

„Tolot!“ sykl Gorašin.

Rhodan nedokázal odvrátit tvář od hrůzné podívané. Proti Haluťanovi neměli Maahkové šanci, ale bojovali do poslední chvíle.

„Skoro je obdivuju,“ řekl Tolot. „Jsou nezlomní, pane.“

„Byl bych rád, kdyby byli našimi spojenci,“ řekl na to zamyšleně Rhodan.

„Jestli chceš říkat takové věci, vypni mikrofon v přilbě,“ zazněl Atlanův

hlas, ale Rhodan už v něm neslyšel tu nenávist, která v něm byla pokaždé, když Atlan mluvil o Maahcích.

* * *

Skoro to vypadalo, jako by čistící roboti byli posledním překvapením uvnitř přístroje.

Okrill vyčtenichal dveře, kterých si oba muži nevšimli, první se protáhl ven a muži zaslechli kýchnutí.

„Všechno je v pořádku,“ řekl Hawk. „Pokud Sherlock kýchá, nehrozí žádné nebezpečí.“¹

Ismail byl jiného mínění, které se mu potvrdilo, když Hawk vylezl ven a vykřikl. Ismail skočil za ním a byl stejně překvapený.

Tah umělého gravitačního pole je zvedal vzhůru. „Tohle jste nečekal, co?“ zeptal se Hawk.

„Mohl jsem si to myslet,“ zavrčel Ismail. „Výtah vede k ovládacímu zařízení tohoto mechanismu. O co se vsadíte?“

„O Sherlocka.“

„Znáš lepší způsob sebevraždy. Nejste gentleman, Hawku.“

„Raději dávejte pozor, abychom neminuli východ.“

Ismail odmítl Hawkovu pomocnou ruku a sám vyskočil z Šachty.

Ocitli se v chodbě oválného průřezu. Ve vzdálenosti asi deseti kroků svítila oranžovo-červená stěna.

„To je zvláštní,“ mumlal Hawk.

„Co?“ „Sherlock našel infračervené stopy po živých bytostech. Ale nejsem z toho nijak chytrý. Je to podobné člověku, ale nemá to hlavu...“

„Třeba se mohlo stát neštěstí...“ zkusil to Ismail.

„Nesmysl,“ přerušil jej Hawk. „Ta bytost běžela. Ostatně měla na sobě skafandr.“

„To přece není možné. Člověk bez hlavy nemůže běžet. Já sice nejsem biolog...“

Hawk zavřel oči a soustředil se. „Obraz je příliš nejasný. Pokud to má být hlava, nemůže jít o lidskou bytost.“

Ismail pevněji sevřel zbraň a hledal na stěně nějaký otevírací mechanismus. Stejně jako u prvních dveří muselo i tady místo vědění nastoupit hrubé násilí.

Tentokrát prošel otvorem první Ismail. Nejprve byl ohromen množstvím obrazovek, řídících pultů a stupnic a jen váhavě vykročil do kupolovité místnosti. V protilehlé stěně se otevřely dveře.

Do místnosti vstoupila bytost, podobná člověku, nemající hlavu.

* * *

K přepadení došlo v okamžiku, kdy se už téměř dostali do Allanova úkrytu.

Rhodan i Gorašin, které Halufan nesl na zádech, sklouzli na zem, a to bylo jejich štěstí, protože kolem obrova těla vzplanula záře.

" Rhodan odhadoval, že muselo vystřelit nejméně šest Maahků a pokusil se najít útočníky, ale Tolotovo tělo mu bránilo ve výhledu. Teprve když se Halufan vrhl po jednom nepříteli, bylo něco vidět.

Za kamenem se vynořila hlava ve tvaru půlměsíce a jakmile po ní Rhodan vystřelil, zmizela. Z Maahkovy zbraně zazářil energetický paprsek a nesnesitelný žár donutil Rhodana odkulit se dál do úkrytu. Gorašin přiklekl vedle něj a oba páry OČÍ měl upřené na nepřitele.

Když pak zaduněla těžká zbraň Icho Tolota, Rhodan pochopil, že podcenili počet a sílu nepřátel. Muselo jich být mnohem víc, protože proti několika málo by Tolot nikdy nesáhl ke své kombinované laserové zbraně.

Rhodan se krátkými skoky propracovával k místu, kde tušil Maahky. Po jednom takovém skoku stanul přímo proti přikrčené postavě bytosti, dýčající metan. Téměř automaticky zmáčkl spoušť laserové zbraně a paprsek vyrazil zbraň z Maahkovy ruky. Ten se přesto nevzdal a silnou paží ovinul nepřitele.

Rhodan cítil, jak mu uniká vzduch z plic a před očima mu tančila rudá kola. Přes srpovitou průhlednou helmu viděl čtyři veliké svítivé kulaté oči. S posledními zbytky sil se Rhodan vyprostil a udeřil svou zbraní Maahka do hlavy. Ten se zapotácel a upadl. Helma nebyla deformovaná, ale patrně se prorazila a unikl z ní metan.

Rhodan se zhluboka nadechl. Žebra, jej bolela, protože tykadlům podobné ruce Maahků měly v sobě sílu dospělé anakondy. Boj kolem zuřil dál. V této

pusté, skalnaté krajině, rozervané krátery a plné šlehajících plamenů a kouřících trosek, musel každý bojovat sám za sebe.

Rhodan se pokusil dostat dopředu a opět se vynořili dva Maahkové. Teprve když mechanicky zmáčkl spoušť, si uvědomil, že vůbec neútočili, ale dívali se někam jina,

Rhodan přeběhl k oběma padlým a otočil se, aby se podíval, co upoutalo pozornost Maahků. Zděšením ztuhl.

Z tohoto místa přecházel pahorek pozvolna do roviny, a tak bylo dobře vidět osm kovově se lesknoucích vozidel, která se pohybovala k pahorku.

Poté, co překonal leknutí, se Rhodan otočil k útěku. Bylo mu jasné, že sám nemůže čelit útoku obměnou. Musel varovat své přátele a spojit se s nimi k obraně.

Nestaral se o paprsky, které vystřelovaly kolem něj a jak nejrychleji mohl, vracel se po písku a suti zpátky. Když byla palba příliš soustředěná, vrhl se na zem a chvíli se plazil. Pak hned zase vyskakoval.

Jednou, když se chtěl skrýt za skálou, se těsně před ním vynořila měsíčitá hlava. Rhodan vystřelil rovnou od boku a zpětný ráz zbraně jím hodil o skálu. Se zaťatými zuby se napřímil a utíkal dál. Po celou tu dobu volal prostřednictvím mikrofonu v helmě své přátele.

Jako zázrakem se konečně sešli v kráteru po výbuchu na nejvyšším bodě pahorkatiny.

Dívali se jeden na druhého.

Jejich kombinézy byly potrhane a místy nasáklé krví. Obličejové masky začeměné kouřem, ruce plné šrámů. Jeden seržant ležel na zemi a na rameni měl obvaz. Jiný se nepřítomně díval lesklýma očima.

Perry Rhodan věděl, že bez Ivana Gorašina a prakticky nezranitelného Icho Tolota by na tom byl stejně jako oni. Několika slovy oznámil příjezd obrněnou.

Atlan se zamračil. „Vypadá to tak, jako bychom pány Quinty nebyli my, ale Maahkové. Po našich oddílech není ani vidu ani slechu."

Rhodan pokrčil rameny. „Skutečný boj se patrně odehrává kolem stanice."

„To je vaše domněnka," prohlásil Icho Tolot. „Můj plánovací mozek zjistil, že Maahkové nedělají nic bez pádného důvodu. Jestliže překládají těmto pahorkům takovou důležitost, že sem posílají pancéřovaná vozidla, tak k tomu mají dobrý důvod."

Rhodan přikývl. „Kdybychom měli jediný shift, mohli bychom přivolat pomoc. Takhle musíme pahorky bránit sami. Jak se cítíte, Gorašine?"

„Dost silný na to, abych se vypořádal se stovkou obrněnou."

Rhodan se pousmál. „Nezapomínejte, že jediný paprsek vás může usmrtit.** zase se obrátil na ostatní: „Obrněnci jsou nasměrováni na tento pahorek. Navrhuju, abychom se rozsedlinou přemístili ke druhému. Tím získáme alespoň nějaký čas."

Slezli do průrvy, která je kryla ze všech stran, ale nikde se už neobjevil jediný Maahk. Vypadalo to, jako by se země otevřela a pohltila je.

* * *

Ismail ben Rabat neměl nejmenší ponětí, jak vypadají Maahkové a bytost ve skafandru s půlměsícovitým výrůstkem na místě hlavy mu byla zcela neznámá. Proto nejprve zaváhal použít zbraň, zato ten druhý už vystřelil.

Ismail unikl smrti Jen tím, že před něj skočil okřill. Dvě tak rozdílné bytosti na sebe narazily a zbraň neznámého obloukem odletěla daleko od něj.

Ale i Sherlock byl odmrštěn strašlivou ranou a musel zasáhnout Omar Hawk. Skočil po cizinci a po krátkém boji se vztyčil.

„Metan!“ vyrazil ze sebe. „To byl Maahk! Jeho skafandr byl naplněný vodíkem a metanem.“ Rychle se otočil na Ismaila. „Pokud vás napadne Maahk, pokuste se mu prorazit helmu. Ještě lepší ovšem je nepřipustit si je blíž. Dokážou vyvinout neuvěřitelnou sílu.“

Ismail chtěl přikývnout, ale místo toho vystřelil. Za Hawkem se vynořil druhý Maahk. Plukovník mířil dobře a Maahk se ani nedostal k výstřelu.

„Málem jste trefil mě,“ řekl vyčítavě Hawk a ukázal na propálenou stopu na své kombinéze.

„Jinak to nešlo. Ostatně, váš okřill už zmizel za dveřmi.“

„Bohové! Maahkové ho rozzuřili, on

není zvyklý prohrávat!“ a už se chtěl rozběhnout za Sherlockem.

„Počkejte!“ zarazil jej Ismail. „Měli bychom zjistit, k čemu Je tohle zařízení. Jestliže tu jsou Maahkové, musí být velice důležité.“

Teprve teď se Hawk rozhlédl, přistoupil k jednomu řídicímu pultu, zavrtil hlavou a přešel k sousednímu. Bezděčně natáhl ruku k ovládací páčce, ale ucuknul, jako by ho spálila.

Z dálky zazněl okřillův řev.

Ismail velkoryse mávl rukou. „Jen jděte, Hawku. Budu tady hlídat a s Maahky si hravě poradím.“

Hawk se na něj pochybovačně podíval, ale jak znovu zaslechl okřilla, vyběhl mu na pomoc.

Ismail začal zkoumat přístroje.

Nevšiml si šestiprsté ruky v rukavici, která hmatala po okraji dveří.

* * *

Svazek paprsků proťal kouř a prach nad vedlejším pahorkem. Kámen se rozpadl a kusy se valily dolů do rozsedliny. „Myslí si. Že jsme tam,“ zašeptal Atlan.

„Jenže nejsou hloupí a místo důkladně prozkoumají.“

„Impulsními zbraněmi!“ poznamenal sarkasticky Melbar Kasom.

Perry Rhodan se opřel o okraj trychtýře, ve kterém se skryli, a vyhlížel nepřítele. Jako první zahlédl pohyb. Jeden z obrněnců, podobný želvě, se přehoupł přes vrcholek svahu.

„Gorašine! Zničte každý obrněnec, který se objeví, ale sám musíte zůstat v úkrytu, jasné?“

„Ano, pane!“

„Není na to příliš brzy?“ zapochyboval Atlan.

Rhodan zavrtil hlavou. „Pokud bude střilet jediný Gorašin, Maahkové nemůžou přijít na to, kde jsme.“

Na druhém kopci sjel modrobílý blesk a odpařený kov se zvedl ve formě houbovitého obláčku.

Prudké ostřelování kopce ze strany Maahků na chvíli ustalo, ale pak spustilo s dvojnásobnou silou. Vrcholek kopce byl sám úplně rozžhavený.

A pak se asi deset obrněnců zvedlo, stoupalo do stále větší výšky a střely z jejich zbraní nemilosrdně zasypávaly pahorek.

Ve výšce padesáti metrů vzplanulo umělé slunce.

„Zpátky!“ zavelel Rhodan, „a vy, Gorašine, palte se sníženou intenzitou!“

Pak se sevřenými rty naslouchal tikání zabudovaného dozimetru a už věděl, že po boji se budou muset podrobit léčení, aby se zmínil dopad radiace na jejich organismus.

Další exploze už byly slabší, přesto každá znamenala konec jednoho létajícího obrněnce. Schopnost Ivana Ivanovice Gorašina spočívala v tom, že koncentrací myšlenkových proudů obou mozků a parafyzikálním myšlenkovým impulsem uvolňoval energii atomů uhlíku nebo kalcia. A právě atomy uhlíku se ve velkém množství nacházejí v plastickém kovu létajících obrněnců. Vzhledem k tomu, že se na fúzním procesu podílí jen několik málo atomů. Je účinek ohraničený.

Rhodan počítal obrněnce. Bylo jich patnáct.

„Kolik jich Gorašin zneškodnil?“ zeptal se.

„Až doposud jedenáct,“ odpověděl mu Atlan. „Na tom pahorku opravdu musí být něco zvláštního, že sem Maahkové posílají nové a nové posily.“

„Tun jsem si naprosto jistý,“ přidal se Tolot. „Teď dokonce nasazují roboty.“

Rhodan a Atlan se otočili.

Z rozsedliny se najednou vynořily stovky robotů a zaplavily druhý pahorek. Byly to konstrukce, vysoké asi tři metry, se čtyřmi pažemi podobnými tykadlům s otočnou kruhovou zbraní v místě hlavy.

„Během několika minut zjistí, že pahorek je opuštěný,“ řekl Atlan hlasem, který zněl podivně dutě. „Pak zaútočí na nás. Perry, měli bychom zmizet, dokud Je čas.“

Rhodan tvrdohlavě zavrtil hlavou. „Musím vědět, co je na tomto místě tak zvláštního,“ řekl.

„Může tě to stát život, Perry.“

Rhodan se k němu otočil a usmál se.

„Tehle úsměv znám. Co chceš udělat, barbare?“

„Gorašine!“ zavelel tvrdě Rhodan. „Vyhledejte nejvzdálenější obrněnec a odpalte Jej s intenzitou padesáti tun TNT.“

„Zbláznil ses? To rozmetá na prach i nás!" řekl Atlan.

„Když se stočíme na dně kráteru, tak ne. Výbuch přivolá naše jednotky. Gorašine! Jakmile vyšlete impuls, co nejrychleji skočíte do úkrytu! Stačíte to?"

„Neptejte se, pane. Už jsem zaměřil cíl. Kryjte se!"

Na nebi se vzedmula ohromná modrobílá koule.

Rhodan oslepené zavřel oči. Ucítil, jak vedle něj padlo těžké tělo a zakryl si obličej rukama. Pak přišelohlušující výbuch.

* * *

Ismail ben Rabbat stál před řídicím pultem, na kterém oranžově svítila šestiúhelníková deska. Když za sebou zaslechl Šramot, chtěl se otočit, ale strašlivá rána jej srazila k zemi.

Když se vzpamatoval, chvíli mu trvalo, než věci kolem něj nabyly svých forem. Před pultem, na který se předtím díval, se tlačilo několik Maahků, oblečených do skafandrů, jiní pobíhali po místnosti a patrně kontrolovali další přístroje.

Ismail cítil, že jej bolí za krkem a pokusil se otočit hlavu. Do jeho zorného pole se dostal klenutý strop místnosti.

Ismail ben Rabbat strnul.

Strop se podobal černému zvonu, který jako by sahal až do nekonečna. Uvnitř zvonu svítila zobrazení dvou galaxií. Ismailovi stačil jediný pohled, aby pochopil, že se jedná o jeho domovskou galaxii a Mlhovinu Andromedy. Obě vídal elektronickým teleskopem z paluby své lodi.

Začínal tušit, kde je. Přesto si říkal, že to není možné. Když sem s Hawkem vešli, místnost nebyla střežená. Skutečná justovací stanice musela být hlídána lip než státní poklad Impéria.

Přes pochybnosti si Ismail stejně myslel, že transmitter se nastavuje odtud. Nikdo mu nemusel říkat, co by se stalo, kdyby přístroj ovládli Maahkové.

Horečně přemýšlel, jakou má šanci proti pěti Maahkům. Výsledek byl pochybný, ale něco udělat musel.

Bezděčně sebou škubl, když zaslechl slabé cvaknutí. Přihlížel, jak z hlavního ovládacího pultu stoupá třpytivá koule. Jeden z Maahků po ní natáhnul trychtýřovitou paži zakončenou šestiprstou rukou.

Ismail chraptivě vykřiknul a vrhl se směrem k řídicímu pultu. Jeho jedinou zbraní byl Široký dvousečný nůž, který je v pouzdře u každého skafandru.

Neměl za sebou ještě ani polovinu cesty, když se Maahkové otočili a v rukou drželi těžké impulsní zbraně. Ismail oslepené zavřel oči, když kolem něj zazářily svazky paprsků a zazněl ohlušující rachot.

Plukovník ben Rabbat stál uprostřed pekla a nechápal, proč se Maahkové jeden po druhém hroutí na zem.

7.

Když Perry Rhodan přišel k sobě, byla tma jako v pytli. Přesto pochopil,

že neleží v trychtýři po výbuchu, ale pozvolna se vznáší.

Rychle sáhl po vypínači svého mikrofonu: „Allane? Kasome? Tolote? Prosím, ohlaste se!"

Ve sluchátkách zazněl temný hlas:

„TadyTolot. Jen klid, pane. Jsme v antigravitačním výtahu."

„To jsem pochopil. Ale snad byste mi mohl prozradit, jak jsme se do něj dostali."

Tolot se dunivě zasmál. „To můžu. Nerozsvěcejte, pane! Musíme být opatrní."

Rhodan odtáhl ruku od baterky na hrudi kombinézy a zeptal se: „Co je s ostatními?"

„Jsou v pořádku. Slyším Kasoma, jak si stěžuje na hlad, Mluvte tišeji, Kasome!"

„Vždyť vím," zašeptal Kasom. „Před námi je světlo. Co to je? Jak jsme se sem vůbec dostali?"

Tolot se opět zasmál. „Gorašinova poslední nálož roztrhla víko šachty. Domnívám se, že to byl výstup z výtahu, ale řádný vchod je jistě jinde."

„To si myslím!" zavrčel Kasom. „Ale aspoň se dozvíme, co Maahkové tak usilovně hájili."

Rhodan tasil zbraň. „Jakmile se dostaneme k osvětlenému východu, budeme se chovat tak, jako by tam číhal úderný oddíl Maahků." A pokusil se zaujmout nejpříhodnější postoj.

Tolot jej strčil za svoje záda. „Já snesu o něco víc, pane."

Východ se rychle blížil. Perry Rhodan hleděl do světla, které proudilo

z otvoru ve dveřích. Tolot vkročil do chodby a jeho kroky byly najednou docela tiché.

Rhodan pohlédl otvorem a okamžitě odskočil. „To je justovací stanice!"

„Patrně," prohlásil Tolot. „Zvažuji právě..."

„Úvahy si nechte na pozdější dobu. Řekl bych, že čas kvapí. Otevřte ty dveře!"

Sám se postavil na jednu stranu, Melbar Kasom na druhou. Icho Tolot se opřel ramenem a aniž by na něm bylo znát sebemenší námahu, těžké Ocelové dveře spadly dovnitř do místnosti.

O několik vteřin později bylo po všem.

Melbar Kasom si obvazoval hlubokou popáleninu na pravém stehně a Perry Rhodan se dotkl ramene muže v uniformě plukovníka flotily Impéria, ozbrojeného pouze útočným nožem.

„Jak jste se sem dostal?" zeptal se udiveně Rhodan

Plukovník se otočil a okamžitě zaujal vojenský postoj.

„Pane! Plukovník Ismail ben Rabbat, kapitán superbojové lodi VOLTAIRE se hlásí do služby!”

Rhodan zvedl obočí. „Řekl jste z VOLTAIRA? Bylo mi hlášeno, že tato loď je zničená.”

„Loď ano. Zmizela s celou posádkou. Místo ní se objevil jakýsi poručík Hawk s okrillem.”

Rhodan se otočil. „Kasome, dojděte pro Allana a Gorašina.” Pak se vyčerpaně opřel o pult. „A vy mi to řekněte po pořádku!”

Když Ismail skončil, Rhodan si vyměnil pohled s Tolotem.

„Co tomu říká váš plánovací mozek?” zeptal se Rhodan. „Jak se ben Rabbat a Hawk dostali pod povrch Quinty? Jak to, že nezahynuli při zásahu konvertorovým dělem?”

„Tato otázka nebude ještě uspokojivě zodpovězena, pane. Záchrana obou mužů musí mít něco společného s aktivizací transmiteru. Domnívám se, že Hawk v okamžiku, kdy se VOLTAIRE nacházel už uprostřed koncentrovaného pole, uskutečnil transmitterské spojení s lodí.”

Rhodan vydechl. „Podrobnosti si vysvětlíme později. Já osobně považuji za nesmírně důležité zjištění, že z koncentrovaného pole přece jen lze uniknout.”

„Co z toho vyvozuješ?” zazněl ode dveří Atianův posměšný hlas.

Rhodan se nevesele usmál. „Velmi starou pravdu, Arkonidané: Ke každému jedu existuje protijed. Jednoho dne pro nás konvertorové střely nebudou nebezpečné.”

, Jednoho dne... za mnoho tisíc let, barbare.”

* * *

Icho Tolotjim vzal iluzi vítězů.

„Myslím, pane,” a pohlédl na Rhodana tréma narudle svítícíma očima, „že bychom měli pomalu myslet na obranu. Maahkové brzy zjistí průnik do šachty.”

„Pokud přežili výbuch,” řekl Gorašin. „Vsadím se, že zasažený pahorek už neexistuje.”

Ismail ben Rabbat, který až dosud vypadal poněkud duchem nepřítomný, rázem ožil „O co se vsadíme?”

„O sud oxtomské whisky!” ozvalo se ode dveří na druhé straně místnosti.

„Při satanovi!” zvolal Ismail, „tu si nechtě pro sebe!”

Perry Rhodan se zasmál a Hawk si jej zkoumavě změřil „Vy mi někoho připomínáte. Kdybych jen věděl, kde jsem vás...”

„To jsem tak zřízený?”

„Děsně.” Omar Hawk sebou najednou škubl, když pod nánosem prachu, kouře a krve rozeznal známé rysy. „Pane..! Jste to opravdu vy?” a vypjal se do vojenského postoje. „Prosím za prominutí, pane, ale opravdu jsem vás nepoznal. Poručík speciálního hlídkového sboru Omar Hawk, pane. Hlásím, že skupina osmi Maahků byla zneškodněna, vchod zabezpečen proti proniknutí robotů.”

„Děkuji, poručíku. Nemusíte se omlouvat. Spíš bych se divil, kdybyste mě poznal. Všichni vypadáme hrozně. Mimochodem... Musíme myslet na obranu.”

„Půjdu k výtahové šachtě,” nabídl se Tolot.

„Neměli bychom se pokusit proniknout do hlavní stanice?” zeptal se Atlan.

„Patrně by se nám to nepodařilo a kromě toho je toto zařízení stejně důležité jako nadzemní Část justovací stanice. Jestli se nemýlím, tak tady to bude patrně něco jako záložní řídicí stanice. Maahkové ji jistě nehájili zbytečně.”

A jako na potvrzení jeho slov zaduněla od výtahové šachty těžká zbraň Icho Tolota. Rhodan se okamžitě rozběhl k šachtě a hned za ním Atlan, Kasom a Hawk. Poslední se potácel Ismail.

Halut'an dřepěl na okraji výstupu z antigravitační šachty.

„Co se děje?” zeptal se Rhodan.

„Bojovní roboti,” odpověděl lakonicky Tolot. „Tři vlny po pěti, těsně za sebou. Pak už nic. Podle všeho mají Maahkové jiné starosti. Když se soustředíte, pane, uslyšíte to.”

Perry Rhodan zadržel dech. Vzduch se chvěl duněním, které připomínalo vzdálenou bouři. Chvilí se ztišilo, pak zase propuklo, ale nikdy nepřerušilo.

„Nad námi zuří bitva,” poznamenal Hawk, „Dorazily oddíly z opěrného bodu.”

Gorašin přistoupil k šachtě.

Rhodan se k němu otočil: „Gratuluji vám! Vaše exploze pomohla a opravdu přivolala posily.”

„Není divu pane. Použil jsem intenzitu osmdesáti tun TNT. Padesát se mi zdálo málo.”

„Já ti jsem každopádně vděčný, Ivane!” řekl Kasem. „Naši jistě budou mít dostatečné zásoby.”

„Pro tebe stačit nebudou,” řekl Gorašin.

„Přestaňte!” vložil se Rhodan. „Pronikneme Šachtou k povrchu. Možná se nám podaří vpadnout Maahkům do zad.”

„Ještě toho nemáš dost, barbare?” zeptal se Atlan cestou.

* * *

Když Perry Rhodan těsně za Tolotem vystoupil z šachty, díval se do ústí hlavní nejméně deseti zbraní.

„Nestřílejte, Pozemšťané!" zvolal.

„A nečumte jak telata na nový vrata!" zařval Melbar Kasom. „Pomozte Velkému administrátorovi z díry a koukejte přinést něco k jídlu!"

„Panenko skákavá!" řekl kdosi. „To je přece Melbar Kasom, ten žrout!"

Zazněl smích a několik rukou pomohlo Rhodanovi ven

Ohromný plukovník v potrhané uniformě podal hlášení:

„Velitel základny plukovník Markus Nolte, pane. Pozorovali jsme výbuch jaderné nálože v této oblasti, a protože jsem odtud očekával nepřátelskou kolonu, poslal jsem skupinu obrněnců. Cestou nás napadlo komando robotů, narazili jsme na Maahky a osvobodili pomocnou loď pilotovanou majorem Larochem."

„Kde je loď teď, plukovníku?"

„Major Laroche letěl dál, když vás nenašel. Domníval se, že jste se dostal do hlavní stanice."

„Jak to tam vypadá?" zeptal se Rhodan.

„Špatně, pane. Naši chlapci sice způsobili Maahkům těžké ztráty, ale tihle Metanové se nechtějí vzdát. Bojují do posledního dechu."

„Toho jsem si všiml taky," poznamenal Rhodan. „Pod námi se nalézá druhá justovací stanice, plukovníku. Patrně jde o náhradní zařízení. To je taky důvod, proč nás tu Maahkové napadli. Dejte tuto stanici obsadit. Pak nás doprovodíte do hlavní stanice."

Plukovník Nolte stáhl obličej. „Je mi líto, pane, ale jsme obklíčeni."

Rhodan se otočil k Atlanovi: „Pomalu začínám sdílet tvůj pesimismus."

Atlan vyčerpaně usedl na bednu s protipěchotními řízenými střelami. „Doufám, že to nepřišlo pozdě," zamumlal. „Vy Pozemšťané jste velmi lehkomyšlní, protože jste ve svých dějinách ještě nenarazili na takového protivníka."

Rhodan si rozpačitě odkašlal. „Za těchto okolností pochopitelně zůstaneme tady. Navrhují, abychom se spojili a rád bych požádal o vysíláčku s větším dosahem."

„Mohu vám nabídnout hyperkom z mého obrněnce. Shift jsme zahrabali hned vedle trychtýře přesně po vzoru Maahků."

„Výborně! Takže se nemůže nic stát!" zasmál se Rhodan.

„Jen se směj," řekl Atlan. „Pořád ještě Maahky podceňuješ."

Rhodan mávl rukou, ale když se ozvalo zadunění, jako by praskal povrch planety, vrhl se k zemi. Nad hlavami jim křížovaly žhnoucí svazky paprsků a obranné rakety malého kalibru vylétaly jedna za druhou s typickým hvízdnutím. Rhodanovi stačila chvilka, aby si uvědomil, že palba pochází od plukovníkova zakopaného shiftu a několika dalších obměnou.

Zvedl se a pohlédl k nebi. Přes rudě žhnoucí oblaka páry a kouře se táhla černá linka, jako by nějaký obr Škrtl uhlem. Vedle první linky se objevila druhá.

Rhodan pochopil. Maahkům přiletěly posily v lodích.

* * *

Pahorek se proměnil v pevnost dštící oheň. Na malém prostoru se soustředilo dvě stě shiftu a k nim se přidalo pět tisíc bojových robotů, kteří byli vysazeni na Quintu z lodi CAROLUS MAGNUS ještě před přiletem vesmírné pevnosti. Ochranné štíty obrněnců a robotů byly tak těsně vedle sebe. Že se Maahkům jen zřídka podařilo zasáhnout skulinu.

Ted' to ale vypadalo hůř. Obě černé tyčovitě lodě přistály za prstencem Maahků a z nich začal plynout nepřetržitý proud létajících obrněnou, děl a robotů. Palba byla stále silnější.

Ivan Gorašin seděl celý zkroucený v úzkém křesle v pilotní kabině velitelského obrněnce. Musel být u konce sil a Rhodan by mu nejraději nařídil, aby na chvíli vysadil, ale věděl, že bez mutanta by na tom byli mnohem hůř. Na Gorašinovy parafyzikální síly neplatil žádný normální ochranný štít. Nahrazoval nejméně stovku shiftu s těžkými zbraněmi.

Když Maahkové naráz ukončili palbu, Rhodan se naklonil k okénku z pancéřovaného plastu. Útok byl obnoven. V posledních dvou hodinách došlo ke čtyřem takovým útokům a každý byl odražen.

Ted' přišel pátý.

Perry Rhodan viděl falangu vypouklých obrněnou, mezi kterými pochodovali bojovní roboti. Na vozidlech seděli Maahkové ve skafandrech a stříleli na všechno, co se hýbalo.

Obranná palba smetla první útočnou vlnu a přes hořící trosky se valila druhá, Přetížené generátory ochranných polí shiftu málem selhávaly. V sevřeném útvaru z ochranných polí se začaly objevovat větší mezery.

Přesto i druhá vlna útoku Maahků utrpěla těžké ztráty a pozemské bojové roboty přešly do protiútku.

Ivan Gorašin se zhroutil v křesle, ale než k němu Rhodan přistoupil, už byl zase na nohou a koncentroval se na nepřátelské létající obrněnce.

Perry Rhodan na okamžik zahlédl Icho Tolota. Kde se Halut'an vynořil, rozséval smrt a hrůzu. Jemu nemohla ublížit žádná střela, protože mohl podle libosti měnit molekulární strukturu svého těla. Naopak jeho zbraň prorážela ochranná pole létajících obrněnců a roboti byli jednoduše sešrotováni. Tolot ale nemohl být všude.

Třetí vlna útoku se zakousla do souvislého pásu obrany. Přes trosky třetí se valila Čtvrtá vlna a rovněž se roztránila.

Perry Rhodan se zvedl, když za sebou zaslechl kovové cvaknutí. Byl to Atlan, který zasunoval zásobník do své zbraně.

„Co tu chceš?“ zeptal se Rhodan.

„Ty se ještě ptáš?“

Rhodan mu položil ruku na rameno a otočil jej k sobě, aby se mu Arkonidan musel dívat do obličeje. „Počkej na mě, příteli,“ řekl tiše. „Půjdu s tebou.“

8.

Přes mlhu a kouř byl z vesmírné pevnosti Maahků viditelný jen jasně planoucí ochranný obal. Ze střílen vyletovaly obranné rakety a v prostoru vybuchovala umělá slunce.

Velitelské plavidlo Maahků se zdálo nevyčerpatelné. Nepřetržitě u něj přistávaly lodě, vyložily náklad a opět odlétly. Naopak pevnost blokovala Quintu, aby pozemské lodi nemohly dovézt další střelivo.

Rhodan pochopil, že takhle to dál nepůjde. A zatímco střílel s dokonalostí automatu, měnil úkryty a zase střílel, zrála v něm myšlenka, se kterou si pohrával už dříve.

Stále ještě váhal a Čekal najedno hlášení z RASPUTINA. Až dosud nedorazilo a přestože se snažil navázat sám spojení, energetické výboje ve vesmíru ionizovaly svrchní vrstvy atmosféry tak, že se vytvořilo 5D rušivé pole.

Těsně vedle něj explodoval jeden z jejich vlastních bojových robotů a Rhodan se vrhl za klubko přetočeného pásu obrněnce. Kolem něj létaly žhavé trosky a narážely do jeho úkrytu.

Rhodan se odpídl na druhou stranu a pokusil se najít toho, kdo zneškodnil rofcwta.

Byl to robot maahkské výroby. Zbraně tohoto robota, vysokého tři metry, nepřetržitě pálily, zatímco kruh místo hlavy se otáčel na obě strany.

Rhodan zamířil a zmáčkl spoušť. Robot se rozpadl na dva kusy a tykadlovité ruce se ještě chvíli pohybovaly.

Místo něj se objevily dva další roboty stejné konstrukce. Objevily úkryt Perry Rhodana, ale přímo na něj nemohly. Začaly alespoň systematicky ničit úkryt. Rhodan věděl, že bude muset změnit místo, pokud nechce zemřít v plamenech. Věděl ale taky, že robot čeká jen na to.

A najednou palba ustala.

Zazněl dutý řev, při kterém člověku tuhla krev v žilách. Rhodan opatrně vyhlédl.

V záblescích zuřící bitvy se ze tmy vynořovala ohromná postava Oxtorňana Omara Hawka. Poručík právě mrštil jedním robotem o skálu a vedle něj dřepěl okril a spokojeně se díval na trosky jiného robota, kterého zneškodnil sám.

Hawk mrkl na Rhodana, krátce mu pokývl a společně s okrillem zmizel.

Rhodan se vysoukal z úkrytu, vylezl na zbytky skály a pokusil se získat přehled o bitvě. Proti prstenci obrany postupovala další vlna Maahků. Viděl trosky vlastních shiftů i zraněné, kteří byli odtahováni medoroboty.

Za horizontem vypluly tři další tyčovité lodě,

Rhodan sebou škubl, když se vedle něj vynořila pohublá postava. Mechanicky zvedl zbraň, ale pak poznal Alana. Přesto mu trvalo ještě chvíli než pochopil, co na něj Atlan volá.

„R3 je zase tady!“ vyslovil Arkonidan naposledy a zhroutil se.

Rhodan jej popadl, přehodil si jej přes rameno a ohlédl se. Pomocná loď stála přímo uprostřed pahorkatiny, těsně vedle velitelského obrněnce plukovníka Nolteho Peklo bitvy přehlušilo všechny zvuky přistávacího manévru.

Ještě jednou otevřel Atlan oči. „Musíme... Musíme nasadit transformační děla...” a hlava mu zase bezvládně spadla.

* * *

Na obrazovce hyperkomu se objevil obličej Juliana Tiffiora. Rhodan, unavený, ale vzpřímený, naslouchal jeho hlášení.

„Kirsch za pomoci pozitroniky jednoznačně vypočítal, že zničení Quinty je pro Maahky bezcenné a nebezpečné. Zničením justovací stanice by se nezměnilo nic ve spojení mezi galaktocentrickým Šestiúhelníkovým transmittersem a planetárním systémem Twin. Naopak: spojení by se tím stalo nezrušitelným. Nám nemůže zničení stanice uškodit.“

Perry Rhodan přikývl. „Na tuto zprávu jsem čekal, Tiffe. Ale po pravdě řečeno, i bez pozitivního výsledku by nám zbyla jediná možnost. Dejte nasadit transformační děla.“

Tiffiorovi zazářily oči.

„Okamžik! Nasadte jednu třetinu palebných sil. Stále ještě musíme chránit naše oddíly. Quinta nesmí být zničena naráz.“

„Ano, pane!“ Tiťflor nevypnul spojení a Rhodan mohl sledovat, jak dává povely kapitánům lodí. „Palba bude zahájena za jednu minutu, pane.“

Rhodan zvedl ruku a podíval se na hodinky. Pak se zase opřel, naslouchal nepřetržitěmu dunění bitvy a díval se na čelní obrazovku, na které jasně a plasticky vystával obraz vesmírné pevnosti. Minuta uplynula. Ochranný štít pevnosti náhle jako by se zdvojnásobil. Přímo do něj byla vyzářena gigatunová karbidokatalyzační bomba.

Po první explozi se v 5D ochranném poli objevily první strukturální trhliny.

Atlan se vzpamatoval při druhé explozi. Lesknoucíma se očima hleděl na obrazovku zaměřovače. „Bohové

Arkonští Díky!" zašeptal. „Ted' se začíná kývat."

Rhodan to viděl také. Když byla odpálena druhá salva, pevnost se rozhoupala a trhlinka v zeleném ochranném plášti se rozšířila. Nyní se podobala rozsedlině, za kterou zel černě a hrozné prázdnoty.

Po třetím uderu se pevnost začala vzdalovat od Quinty. Po několika minutách bylo jasné, že odlétá do volného prostoru.

Rhodan se triumfálně podíval na Atlana. „Maahkové právě udělali největší chybu této bitvy, Arkonidané."

Dříve než mohl Atlan zareagovat, Rhodan dal Tiffiorovi rozkaz, aby s flotilou pronásledoval pevnost a v oblasti mimo planetami systém Twin nasadil superbojové lodi s transformačními děly.

O čtvrt hodiny později vzplanulo v prázdnotě slunce, jehož gigantické rozměry překonaly dokonce svítivost dvojslunce Twin.

„Tohle by pevnost Maahků neměla přežít," poznamenal Rhodan.

Atlan zavrtěl hlavou. „Možná ti budu připadat příliš pesimistický, ale Maahkům nevěřím nic."

O pět minut později se vesmírná pevnost vynořila ze žhnoucí koule a vzdalovala se velkou rychlostí. Přesto se zdálo, že je těžce poškozená.

Pozemské bojové lodi ji obklopily jako útočící smečka vlků a nepřestávaly střílet z transformačních děl.

Perry Rhodan překvapeně vzhledl, když se vnější mikrofony pomocné lodi R3 odmlčely.

Náhle se otevřela příčka a do centrály vklopýtal Melbar Kasom. Gorasinovo bezvládné tělo mu viselo na prvním rameni, přes druhé měl Ismaia ben Rabbata.

„Táhnou pryč!" zařval a položil oba bezvládné muže na podlahu.

„Kdo?" zeptal se Atlan. „Maahkové. Utíkají do těch svých lodí a startují z Quinty."

„To bych nikdy neřekl," poznamenal Atlan. „S mentalitou Maahků se neslučuje pojem vzdát se."

Melbar Kasom se udeřil do mohutné hrudi. „Až dosud se nesetkali s Pozemšťany a ovšem s Ertmsany!"

* * *

Pomocná loď R-3 mířila k RASPÍMNOVI a za sebou nechala zpusťovaný jediný kontinent planety Quinta. V dálce se míhaly dlouhé černé stíny. To se tyčovité lodě vracely na mateřskou základnu.

Perry Rhodan sledoval obrazovku a zároveň naslouchal hlášení z RASPUTINA a opěrného bodu na Quintě.

Když se hyperkom odmlčel, otočil se k Atlanovi: „Jak to tak vypadá, Maahkové definitivně zmizeli."

Atlan si přešel špičkami prstů po zaprášeném obličej. „Nevěř, že jsi je vyhnal navždy. Mají jeden povahový rys, mimochodem společný s námi — Porážka je jim pobídkou."

„Neposlouchejte ho, pane," prohlásil Melbar Kasom, který odkopl právě vyprázdněnou dvanáctikilovou masovou konzervu a vstal. „Máme něco, co Arkonidané nikdy neměli: mutanty. Gorašin jim nahnal pořádný strach a o Icho Tolotovi se jim bude ještě dlouho zdát. A to ani nemluví o sobě, i když nejsem mutant."

„Vy barbaři jste nepoučitelní," řekl Atlan. „Varuji tě, Perry! Maahkové mohli být rádi, že unikli, ale jednoho dne se zase objeví a ještě něco: Arkon tehdy bojoval jen s Metany. A Maahkové byli vůdčím elementem ve svazku Metanů. Tentokrát jsou Maahkové jen pomocnou silou daleko silnější rasy!"

A vyšel z centrály.

„Veliký Arkonidan se obává o osud lidstva," poznamenal Icho Tolot.

„Vy nemáte žádný respekt před Mistry ostrovů, pane?"

Rhodan pokrčil rameny. „Kdo za sebe nechává bojovat druhé, vzbuzuje dojem, jako by toho sám nebyl schopen. Už dlouho si kladu otázku, proč se Mistři ostrovů tolik snaží, abychom se nedostali do Andromedy. Pokud jsou opravdu silní, nemůže jim kontakt s jinou rasou uškodit."

Na jeho pultu zasvítila kontrolka hyperkomu a na obrazovce se objevil vážný obličej Juliana Tifflova.

„Pane, žádal jste o výčet ztrát. Během třicetihodinové bitvy proti pevnosti ztratila flotila dvě stě osmdesát čtyři těžkých a středně těžkých lodí, všechny po zásahu konvertorového děla. Nikdo nepřežil."

Rhodan poděkoval a vypnul spojení. Dlouho seděl mlčky a se zavřenýma očima. V duchu před ním defilovaly ztracené lodě a jejich posádky.

„Jednoho dne," zamumlal, „budeme mít prostředek i proti konvertorovým zbraním."

A jak se obrazovka náhle prosvětla, zvedl hlavu.

Energetické jádro mezi oběma slunci zazářilo dosud nevídaným jasně. Pevnost Maahků zmizela z dohledu.

„Na neshledanou!" zavrčel Kasom.

„To je jen zbožné přání, Ertrusane!" zazněl z reproduktoru Atlanův hlas.

„Splní se, Arkonidané!" odpověděl pevně Rhodan.

Atlan se horce zasmál. „Ještě se budeš muset hodně učit, než pochopíš, jak je těžké uvázat se v dědictví Univerza!"